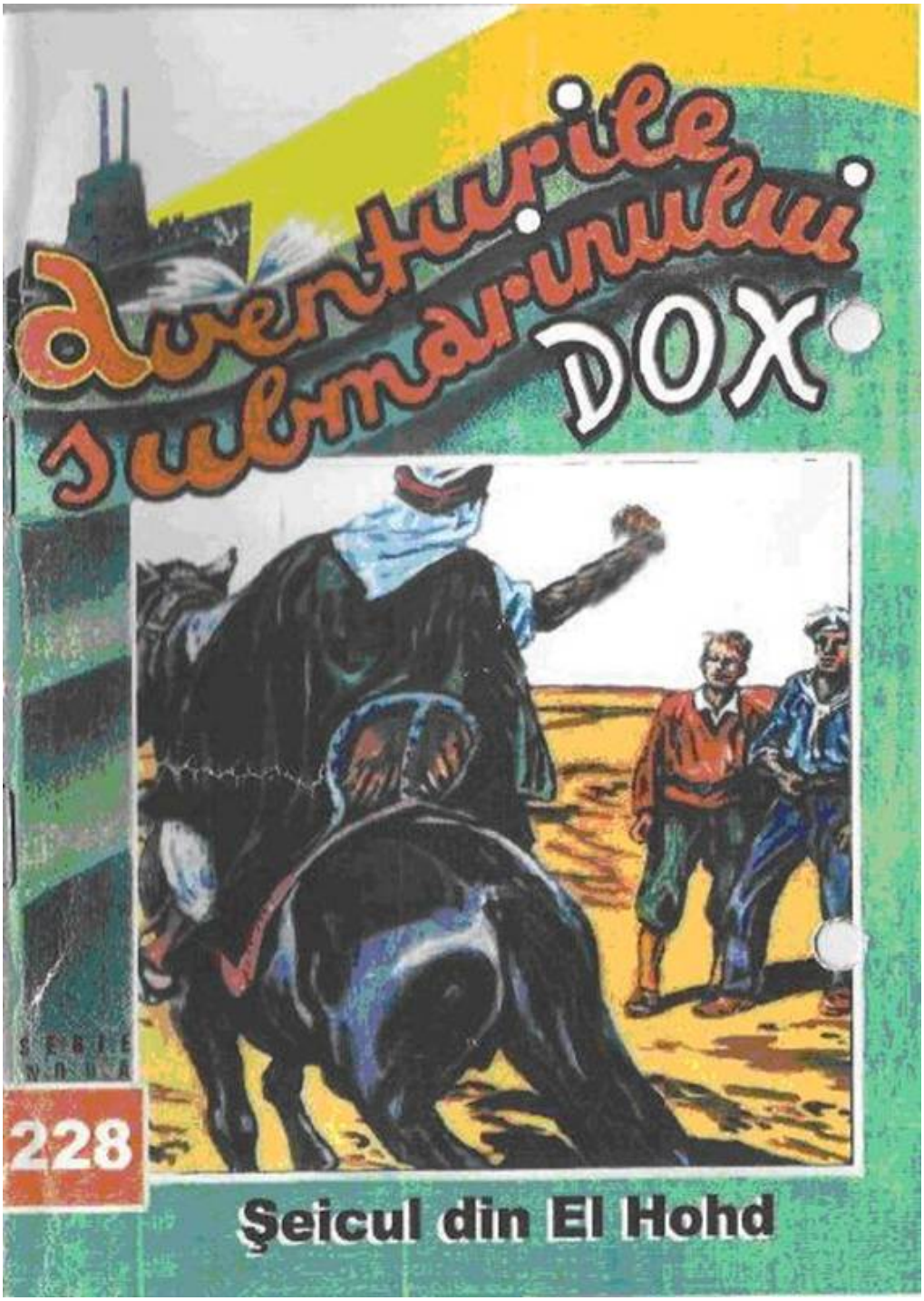
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
228
Şeicul din El Hohd

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 228

ŞEICUL DIN EL HOHD

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

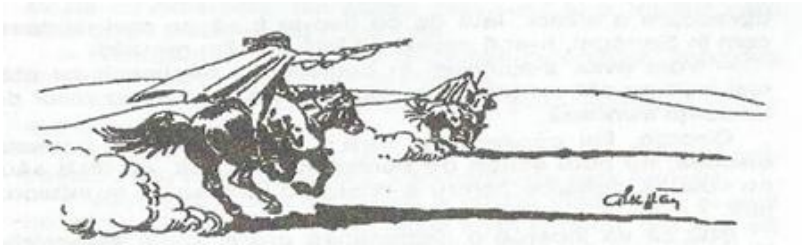

I
LA MARGINEA PUSTIULUI

— AŞADAR ĂSTA A FOST ODATĂ UN FORT, spuse zâmbind cu maliţiozitate doctorul Bertram, după ce lăsaseră-n urmă zidurile pe jumătate căzute şi părăginite din Matam. Azi şi-a pierdut bineînţeles importanţa de odinioară. Tâlhari ai deşertului nu mai există.

— Slavă Domnului, azi, împotriva cărora au fost ridicate aceste ziduri. În urmă cu 30 de ani mai existau beduini şi alte triburi care trăiau din prădăciuni şi nu tocmai rău. Da, într-o viaţă de om, dar ce zic eu, în 10 ani, se schimbă multe!

— Viaţa de tâlhar nomad trecea-n ochii mândrilor fii ai deşertului drept ceva foarte onorabil. Acum întreaga regiune, de aici de unde începe de fapt deşertul, s-a civilizat sau culturalizat, cum o fi mai nimerit s-o spunem. Chiar şi triburile de beduini s-au mai îmblânzit. Poate că-n direcţia nord-est lucrurile să stea puţin altfel; acolo mai sunt încă prezente triburi de tuaregi, care şi azi nu recunosc nici o dominaţie străină.

Căpitanul Farrow spuse ultimele cuvinte foarte serios. Doctorul Bertram dădu numai de câteva ori din cap şi sublinie ideea căpitanului:

— Cu cât vine mai mult în contact populaţia băştinaşă cu civilizaţia, cu atât mai mult se accentuează sentimental de autodeterminare, după eliberarea de stăpânirea străină. În albi, chiar dacă vin ca turişti, băştinaşii văd, comunitatea opresoare a albilor, iată de ce dac-ar fi să ne mai reîntoarcem în Senegal, n-ar fi exclus să întâmpinăm greutăţi.

— Vom evita s-ajungem în conflict cu băştinaşii cu atât mai mult cu cât suntem în imediata vecinătate a regiunilor de influenţă franceză.

George, fiul căpitanului, care fusese martor la această discuţie, nu putu scăpa de sentimentul frustrat, că tatăl său, nu voia să debarce pentru a încerca o incursiune în interiorul ţării.

Ştiu că va încerca o dezamăgire poate, dacă aşteptările sale nu se vor împlini, dar nu voi să renunţe la visurile pe care şi le făurise cu privire la această expediţie, de aceea continuă totuşi:

— Am vrut să văd doar o mică parte a deşertului, tată, pentru a mă bucura odată în plus de briza mării, când ne

vom relua parcursul marea e vastă şi ea, dar nici pe departe atât de decepţionantă ca şi pustiul.

Doctorul Bertram zâmbi, răspunzându-i lui George:

— Este o părere greşită să presupui că pustiul este dezolant şi gol sau că este numai monoton. Chiar şi dunele de nisip se găsesc în continuă mişcare, îşi schimbă poziţia lor, devin mai mari sau mai mici – aşadar sunt şi reprezintă şi ele viaţa, aşa cum este ea, variată şi în continuă mişcare.

— O să ne căutăm un loc potrivit pentru a înnopta, dendată ce va începe să se întunece, reluă căpitanul. Chiar dacă aici înserarea durează ceva mai mult decât la tropice, durează totuşi mai puţin decât la latitudinea obişnuită. Avem la noi conserve, ceai şi vase de gătit, aşa că nu va trebui dendată să ne apucăm să vânăm vreun iepure de stepă sau găinuşe de stepă pentru a ne hrăni. Apă ne dă din belşug fluviul din apropiere. Propun însă să ne facem tabăra puţin mai departe de malurile fluviului şi asta din cauza ţânţarilor, care cred că există cu miliardele din cauza păpurişului şi a trestiei care abundă pe ambele maluri ale apei.

— Presupun că suntem aprovizionaţi cu chinină împotriva malariei, intră din nou George în vorbă.

— Chiar dacă suntem, paza bună trece primejdia rea, îi răspunse căpitanul.

— Şi cam cât de mult ar urma să dureze marşul nostru prin deşert? vru să ştie doctorul, întorcându-se spre Farrow.

— Vom face mâine dimineaţă o scurtă incursiune şi-apoi ne reîntoarcem în aceeaşi zi astfel încât în două, trei zile să putem fi din nou pe coastă, n-aş vrea să las Dox-ul să aştepte prea mult. Chiar dacă pe Rindow primul meu ofiţer mă pot bizui ca pe mine însumi.

— Dacă însă nu ne vom instala tabăra chiar aproape de fluviu, atunci va trebui să găsim o bună ascunzătoare pentru ambarcaţiunea cu care am pornit-o încoace, stabili George. Circulaţia pe fluviul Senegal e doar destul de animată, mai ales în porţiunea asta, tată.

— Asta şi din cauza sezonului de pescuit! spuse doctorul Bertram.

— O să căutăm un loc potrivit, n-avea grijă, îl linişti Farrow.

Curând în calea lor se ivi un tufiş de trestie. Petre evită cu prudenţă vecinătatea primejdioasă şi trecu la timonă pentru a se strecura prin vegetaţia deasă până vor găsi un loc potrivit să le servească de ascunzătoare pentru barcă. Munca fu grea şi anevoioasă întrucât tulpinile trestiilor de bambus, elastice şi flexibile împingeau barca mereu înapoi, oricât

voiau ei să înainteze. Puterile uriaşului însă, învinseră obstacolul natural şi-n cele din urmă ajunseră la mal. Evident că şi-aici se aflau bambuşi care arătau ca o pădurice care se-ntindea binişor de la ţărm. Asta-i convenea cel mai mult căpitanului pentru că numai printr-o pură întâmplare ar fi putut barca lor să fie descoperită. Oricum de privirile curioase era cu desăvârşire ferită.

Băştinaşi vor evita să se avânte chiar atât de mult în tufişurile cu trestie, întrucât nu departe de-aici se aflau fără doar şi poate crocodili şi chiar dacă nu se temeau prea mult de ei, îi vor evita cu siguranţă.

De câteva ori auziră câte-un hăpăit, puţin mai departe, pe când Petre se lupta cu trestiile de bambuşi şi fără-ndoială era produs de vreun aligator care fusese trezit din somnul său.

— Atenţie, aici ne aflăm pe tărâmul crocodililor! îi avertiză şi căpitanul. Câţiva se află deja cu siguranţă pe mal şi se vor propulsa în apă de-ndată ce vom ajunge acolo.

George îşi desprinse pistolul lui din cingătoare pentru a fi pregătit să facă faţă oricărei situaţii, când şopârlele blindate vor găsi de cuviinţă să apară.

Petre se-ntoarse înspre căpitan, întrebându-l:

— N-ar fi mai bine să croiesc un drum îngust printre trestiile astea? O să-l putem folosi, dacă se va impune să ne părăsim în grabă tabăra.

— Este o treabă grea şi anevoioasă, Petre, la care nu te-aş sfătui să te înhami. Sigur c-ar fi de preferat dacă am avea pregătit un astfel de drum pentru orice eventualitate. Dar de ce nu? Începe-l numai, noi o să te schimbăm mai târziu!

Timonierul îşi scoase cuţitul lat de marinar şi se puse pe treabă. Nu era uşor, dar uriaşul nu se dădu bătut. Croi o mică potecă printre trestiile de bambuşi pe care un om putea merge în voie, fără să se ciocnească tot timpul de trestiile de pe margine. Petre înaintase câţiva metri deja când în faţa lui plescăi ceva. Inspirat sări la o parte pentru ca în secunda următoare un monstru cât o şură să treacă pe lângă el.

George care era-n drum spre Petre, pentru a-l înlocui, bănui din săritura pe care acesta o făcuse brusc că ceva nu este în regulă aşa că-şi ridică pistolul. De-ndată ce văzu căpăţâna crocodilului îşi ridică arma, ţinti scurt şi trase de două ori, două focuri, unul după celălalt. Împuşcăturile răsunară până la mal.

Proiectilele mici, dar de mare penetrabilitate de calibru puternic străpunseră de fapt cuirasa împlătoşată a crocodilului. Dar şopârla avu timp să-ncerce să-l înşface pe

George între fălci şi doar o săritură a acestuia peste crocodil înainte, îl salvă, deocamdată.

Aproape fără a se chinui, aligatorul ajunse în raiul crocodililor.

— Ce-ar fi să-l despuiem de mândreţea asta de platoşă, îi propuse Petre tânărului său prieten după ce-şi croi drum îndărăt, lângă George. Nu e lipsită de valoare şi-apoi reprezintă şi-o amintire de pe meleagurile astea.

— Ba bine că nu! Să-i luăm scalpul, Petre, se-nvoii acesta.

Când era vorba de astfel de suveniruri George era întotdeauna dispus să-şi sacrifice timpul şi să se-nhame la o treabă anevoioasă deşi avea o grămadă de piei de animale, suficiente să umple vreo patru camere mari ale unui apartament în oricare oraş european, de provenienţă africană, asiatică sau din mările sudului.

— Începe tu, Petre, o să te ajut şi eu pe urmă! Acum vreau să te înlocuiesc la croirea potecii şi să tai şi eu mai departe trestiile astea de bambuşi.

Doctorul Bertram pe care-l atraseră împuşcăturile, venise în goană înspre ei, îngenunchease acum şi purceadă la o examinare amănunţită a crocodilului, îl căută în gură, îl pipăi ţeasta care-l interesa îndeosebi. Există numeroase tipuri de crocodili şi chiar în cadrul unei familii anume există atât de multe particularităţi care trebuiau toate temeinic cunoscute, dacă vrei să te numeşti savant şi specialist în acest domeniu.

Petre îi trase pielea crocodilului fără să mai spună o vorbă după ce termină doctorul, după care i se alătură lui George pentru ca acesta să-şi ducă mai repede treaba la bun sfârşit.

George-l sfătui pe Petre să-şi îngăduie puţină odihnă dar uriaşul nici nu vru să audă. El îşi termină treaba începută, până la sfârşit fără nici o pauză. O oră întreagă dură totuşi întreaga muncă.

— Aşa, am făcut-o şi pe asta! mormăi uriaşul şi mai răsuflă de câteva ori, după ce ajunse la capătul drumului şi-şi admira poteca tăiată drept şi foarte curată care ducea până la tabăra pe care şi-o aleseseră pentru popas, camarazi.

George trecu pe lângă Petre şi privi puţin împrejurimile în care se aflau. În faţa celor doi prieteni se-ntindea stepa care era acoperită cu iarbă scurtă. Pe alocuri câmpia era presărată cu grupe de tufişuri şi copaci. Departe înaintea lor strălucea o linie albă: de-acolo, pasă-mi-te începea deşertul.

Căpitanul Farrow se apropie de cei doi, care-şi lungeau gâturile pe deasupra trestiilor de bambuşi pentru a se convinge că-n lung şi-n lat erau singuri oameni, care-şi făceau veacul pe-acolo.

Păşiră apoi sub protecţia tufişurilor înspre stepă. Căpitanul şi doctorul îi urmară. Făcură câţiva paşi prin iarba scurtă şi tare.

— Acolo începe deşertul, arată doctorul în depărtare.

— Aş prefera să nu campăm printre trestii, ci mai degrabă să o facem în apropierea unei grupe de tufişuri sau copaci, propuse căpitanul Farrow. Vom fi protejaţi astfel din toate părţile şi vom avea o bună perspectivă asupra regiunii. De-acolo ne vom putea de dimineaţă relua călătoria prin deşert.

— Să fie oare lei prin regiunea asta, domnule doctor, întreabă George.

— Cu siguranţă, adeveri acesta. Poate că tocmai mâine dimineaţă vom avea plăcerea să-l privim în faţă pe regele animalelor.

— Cât de departe se află prima oază de aici, vru să ştie mai departe curios, George.

— Întrebi cam multe, băiete! îi luă Farrow doctorului răspunsul. Bineînţeles că o bucată bună de deşert. Dacă acesta începe de aici, e îndoielnic că o bună bucată de drum nu vom mai întâlni aşezări omeneşti.

— Ajung leii berberi până aici în câmpie, nu se lasă tânărul fiu al căpitanului, iscodind mai departe.

Doctorul Bertram scutură numai din cap:

— Nu. Domnule George, leii berberi se găsesc mult mai la nord. Dincolo de paralela a douăzecea. Aici trăiesc numai leii senegalezi, care sunt specia cea mai frecventă din Africa. Dacă ne vom îndrepta înspre nord, poate că vom întâlni şi leii berberi, care sunt ceva mai mici de statură, dar mult mai cutezători şi gata de atac.

George îşi propuse ca la prima ocazie că-l roage pe tatăl său s-o ia o bucată bună spre nord, în regiunea triburilor maure, de-ndată ce proiectata călătorie în deşert se va sfârşi. Nu voia nici să renunţe la viitoarea întâlnire cu leii berberi. Nu spuse deocamdată nimic, întrucât ştia prea bine că tatăl său nu-şi va da deocamdată consimţământul. Va căuta o ocazie mai potrivită s-o facă.

— Înainte deci, spre grupul de copaci de acolo!

Dar grupul de copaci spre care îi direcţionase Farrow era mult mai departe decât presupuseseră iniţial.

Aprecierea distanţelor e înşelătoare, mai ales în stepă. Camarazii însă nu se lăsară abătuţi de la ideea de-a campa

acolo.
Marşul prin iarba de stepă era floare la ureche. Datorită umidităţii date de apropierea fluviului, aceasta nu era îngălbenită decât foarte puţin şi făcea o impresie de prospeţime. Solul era bine aprovizionat cu apă şi oferea la rândul său hrană suficientă vegetaţiei, care se putea dezvolta în voie. Dacă iarba nu crescuse mai înaltă, aceasta se datora felului specific de iarbă care acoperea stepa aceasta. Fără a mai se petrece vreun incident ajunseră la grupul de copaci care le stătea în faţă, nici măcar un şarpe nu-i fu dat lui George să întâlnească. Douăzeci de metri înaintea primelor tufişuri căpitanul se opri. Camarazii priviră cu atenţie grupul de tufişuri car nici o ramură nu se mişcă, trădând prin asta prezenţa vreunui om sau animal prin preajmă. George ridică totuşi o piatră şi-o aruncă în tufiş. Voia cu asta să tulbure din siestă vreun animal care dormea pe-acolo, dar nici acum nu se petrecu nimic. Nici după ce mai aruncă odată.

Doctorul Bertram propuse ca tabără să şi-o facă nu înspre partea dinspre fluviu ci de cealaltă parte, care dădea spre deşert. Aici focul pe care intenţionau să-l aprindă ar fi avut mai puţin şanse de-a fi observat.

Căpitanul îşi dădu acordul şi-i rugă pe Petre şi George să adune suficiente lemne şi crengi pentru ca să poată întreţine focul toată noaptea. Nu se putea dormi fără de pază şi cel ce stătea de veghe va avea cel puţin ceva de lucru, dacă va fi ocupat tot timpul să alimenteze focul.

— Un foc este exact ce ne trebuie, spuse doctorul Bertram. În această regiune nopţile sunt cu predilecţie reci. Diferenţa dintre noapte şi zi e destul de mare şi de asta o să ne dăm seama îndată ce soarele apune.

Dar nu ducem lipsă de combustibil şi lui George şi Petre nu le fu greu să găsească destul lemn uscat.

Cei doi munciră cu atâta sârg încât nu după multă vreme un morman de lemne şi de vreascuri uscate se ridicară în apropierea taberei lor.

— Aşa e bine, jubilă doctorul. Peretele ăsta de lemne care l-aţi ridicat voi aici va împiedeca vântul de noapte, care e destul de rece, să ne necăjească.

Camarazii aduseră de pe submarin tot felul de conserve.

Aveau deci posibilitatea să pregătească la flăcările focului lor o cină bogată şi variată. Munca anevoioasă de peste zi îi flămânziseră în aşa măsură încât cina şi se păru deosebit de gustoasă. Apă şi ceai aduseseră deasemenea cu ei, aşa că n-aveau să rabde de sete.

— Se va întuneca în curând, făcu căpitanul de-ndată ce terminară de mâncat. Am putea să ne pregătim paturile pentru noapte.

Doctorul Bertram dădu numai din cap. El mai era încă angajat în procesul de masticaţie întrucât ca medic era de părere că o bună masticaţie asigura digestia pe jumătate. Deci el încă nu terminase cina şi era unul din oameni de ştiinţă medici care practicau chiar ceea ce recomandau celorlalţi.

Cu câteva înghiţituri zdravene din limba de bou, din conserva pe care o preţuia cel mai mult îşi terminase şi el cina.

— Aşa şi-acum să stabilim posturile pentru veghe, spuse căpitanul, smulgând câteva fire de iarbă pe care avea de gând să le folosească la trasul la sorţi.

Cine trăgea firul mai lung va putea dormi cel mai mult, aşadar va avea ultima veghe. Sorţii vrură ca Petre să fie primul, doctorul îl urmă. Căpitanul şi cu George traseră fire apropiate ca lungime dar totuşi firul lui George era cu-n milimetru mai lung decât al tatălui său, astfel îi reveni somnul cel mai lung.

Întunericul începu să se lase, încetul cu încetul. Încă o jumătate de oră se mai întreţinură camarazi asupra deşertului din faţa lor şi-a posibilităţilor de aşi prelungi după voie incursiunea, apoi căpitanul spuse să se culce, întrucât cu toţi aveau nevoie de toate forţele proaspete pentru a doua zi.

Petre care adunase mai multe pietre şi le acoperise cu muşchi şi iarbă îşi înjghebase lângă focul de lagăr un loc comod de şezut.

Se duse de se instală acolo, pe când ceilalţi merseră la culcare.

Carabina o avea atârnată peste oblânc. Din timp în timp aruncă câteva crengi uscate, pe când focul ameninţă să se stingă pentru ca flăcările să izbucnească din nou să ardă vioaie.

II
ÎNTÂMPLĂRI NOCTURNE

PETRE SE UITĂ ŞI ASCULTĂ cu atenţie zgomotele nopţii. Du-te-vino-ul obişnuit al micilor animale şi-al insectelor le putea numai auzi, fiind singurele care răzbăteau până la urechile lui. Avea suficienţă experienţă ca să-şi dea seama că asta încă nu însemna nimic. Nimic nu prevedea vreo primejdie. Runda lui de veghe se scurse netulburată. Arma nu şi-o luă nici o clipă în mână. Veghea doctorului şi-a căpitanului decurse cam în acelaşi fel. Când Farrow veni să-l deştepte pe fiul său pentru ultima veghe ăi zise:

— Scoală George! Vreau să mă mai întind încă vreo două ore. De fapt nici nu cred că-i nevoie de pază aici.

— Totuşi o să veghez şi eu două ore tată, răspunse tânărul. Câteodată se-ntâmplă ceva, când te aştepţi mai puţin.

Căpitanul Farrow îşi reţinu cu greu un căscat şi se culcă.

George ascultă o vreme concertul insectelor care zburau de colo-colo prin tufişuri mai scormoni în tăciunii focului, apoi începu să se gândească la „Insula odihnei”, la patria sa germană şi începu să viseze la noi călătorii prin mări necunoscute şi la marşuri prin ţări îndepărtate şi obiceiuri şi cutume stranii. Mai aproape de ecuator se gândi George, domneşte o viaţă mai nuanţată în diferitele ei forme de manifestare. Înafară de zgomotul şi zumzetul necontenit al insectelor se aud răcnetele animalelor mari de pradă care pleacă la vânat în ultimele ore ale nopţii. Zumzăitul greierilor şi al cicladelor, care în această regiune erau foarte bine reprezentate acţionară în timp asupra lui George ca un somnifer. De multe ori, trebuie să se scuture pentru a nu adormi. Deodată ciuli urechile. Ce fusese aceasta? Ce fel de sunet i se păruse că aude? Venea parcă dinspre pustiul din faţă sa, care-n lumina razelor lunii lucea ca o fâşie de argint. Zgomotul pe care-l auzise se asemăna unui tunet îndepărtat, dar o furtună nu putea izbucni pe-o noapte ca asta.

Era oare răgetul unui leu, care dorea să vestească prin asta începutul unei dimineţi de vânătoare?

Camarazii nu auziseră nimic, după cum îşi dădu seama George, de-ndată ce se ridică din „şezlongul” construit de cu seară de Petre.

După ce se sculă şi se mai întinse odată, deveni treaz de-a binelea.

Tânărul trecu la zidul din ramuri de copaci şi crengi, pe care-l adunaseră pentru foc şi privi printr-o spărtură, pe care-o făcuse ceilalţi care stătuseră de veghe, pentru a se-ncălzi mai bine. Privi cu atenţie în jur, dar nu putut descoperi nimic. Dacă ceea ce auzise fusese cu-adevărat răgetul unui leu, atunci existau slabe şanse de-al putea zări pe regele animalelor în noaptea asta, pentru că acesta se va feri să se apropie de foc, chiar dacă va fi-nşelat şi-ar vrea să bea apă din fluviu.

Cum lui George începu să-i fie frig aruncă un braţ de crengi în foc, dar una câte una. Flăcările izbucniră şi începură să dănţuie vesel, în timp ce el merse din nou la zidul de crengi pentru a privi din nou spre deşert.

Şi… din nou se auzi răgetul de adineaori acum mult mai aproape şi după cum i se păru lui George mult mai ameninţător şi periculos decât oricând. Se uită spre camarazi, dar aceştia aveau un somn bun şi nu mişcă nici unul.

George se gândi dacă n-ar fi cazul să înainteze puţin în stepă. Întrucât luna scălda câmpia în razele sale va recunoaşte de-ndată, dacă avea de-a face cu-n leu într-adevăr, chiar dacă acesta va fi încă, la mare depărtare.

Poate că va reuşi să-l ucidă, sau cel puţin cu câteva împuşcături va reuşi să-l facă să se îndepărteze.

Îşi spuse mai apoi că tatăl său se va supăra, dacă fără să-l încunoştinţeze pe nici unul din camarazi se va îndepărta părăsindu-şi postul ce-i fusese încredinţat. Dar dacă l-ar scula pe Petre i-ar încredinţa lui postul său, pentru cele câteva momente sau minute cât va lipsi.

Nu, mai cu seamă asta nu trebuia să facă. Harnicul Petre îşi merita cu prisosinţă somnul, după ce toată ziua trăsese la vâsle, apoi muncise la crearea potecii prin desişul de trestii şi bambuşi. Trebuia să se refacă şi el pentru a reîncepe o nouă zi. Cine ştie ce noi greutăţi le mai pregătea şi ziua de azi, întrucât un marş prin deşert presupune multă sforţare.

Se mai scurse un sfert de oră. George încă mai stătea nemişcat înăuntru spaţiului delimitat de zidul de crengi şi foc şi se străduia să privească în depărtare.

Întrucât focul ameninţa să se stingă se pregătea să arunce din nou câteva crengi în jar pentru a aţâţa din nou focul.

După ce o făcu, flăcările izbucniră din nou vesele la viaţă. Când după câteva minute se apropie din nou de marginile taberei lor, ceea ce văzu îl făcu să nu-şi creadă ochilor.

Ceea ce venea acum în fugă spre el nu era acum o siluetă albă? O siluetă care se clătina de epuizare, de alergătură. Şi în urma acesteia alerga un leu, un leu uriaş şi puternic?

George se frecă la ochi. Era o realitate ceea ce vedea sau nu era decât o Fata morgana? Închise ochi pentru o secundă. Când îi deschise îşi dădu seama că nu se înşelase.

Într-adevăr alerga spre ei un om, urmărit de către un leu. Lui George îi veni să râdă despre ideea lui cu fata morgana. Aşa ceva se petrece la lumina soarelui nicidecum noaptea la lumina lunii.

Între timp făptura înveşmântată în alb se apropiase cam la o sută de metri de tabără. Leul se oprise şi mârâia numai înfuriat în spatele siluetele. Poate că nu voia să se apropie de foc simţea şi el că de-acolo îl pândea o primejdie de moartă.

Omul urmărit scoase un ţipăt de spaimă şi-n momentul următor carabina lui George zbură în sus căci strigătul scos proba că cel urmărit era o fată sau o femeie.

Leul îşi dădu seama de primejdia în care se afla el însuşi de-abia acum. Încă mai repede ca şi arma lui George, regele animalelor care se ridicase cu partea din faţă a corpului înainte şi-acum stătea cu labele din faţă în aer se lasă pe spate şi-o rupse, în salturi, la fugă îndărăt, spre deşert.

Tânărul îi trimise totuşi două gloanţe drept amintire, dar depărtarea şi lumina înşelătoare a lunii nu-i oferită lui George posibilitatea să ţintească bine şi să nimerească aşa că leul scăpă cu fuga. Făptura albă era deja prăbuşită pe jos de epuizare.

Datorită împuşcăturilor trase de George camarazii se treziră.

— Ce se-ntâmplă, întreabă căpitanul imediat.

— O tânără femeie a fost urmărită de un leu, tată, răspunse repede George.

— Şi unde e leul, întreabă mai departe Farrow.

— A alergat înapoi spre deşert! îl lămuri George.

— Şi iată acolo se pare că s-a prăbuşit femeia, spuse repede doctorul care aprecie dintr-o bucată, situaţia.

George dădu numai din cap şi spuse:

— Trebuie să ne ocupăm imediat de ea, poate că rănită şi spunând asta, îşi părăsi tabăra.

— Vin şi eu! îi strigă Petre şi sări în urmărirea prietenului său. O s-o duc eu aici.

Amândoi alergară spre silueta nemişcată care zăcea încă la pământ. În curând ajunseră lângă ea. Razele lunii îi cădeau chiar pe chip de pe care căzuse un voal sfârtecat.

— Trebuie să fie o maură! strigă George. Poate că leul a atacat vreo caravană, i-am auzit răgetul de la mare depărtare. De-abia mai apoi, a apărut şi făptura asta alergând spre focul nostru de tabără urmărit de către leu.

Petre îngenunchease între timp şi ridică fiinţa prăbuşită de jos. Uriaşul o putu cu uşurinţă purta pe braţe, fără a simţi prea mult povara. Cu paşi repezi, cei doi se grăbiră să se întoarcă lângă foc, pe care căpitanul tocmai îl aţâţase astfel că o căldură îmbietoare domnea în jur şi de-asemenea o lumină destul de puternică.

Pe când Petre ajunse cu povara lui la foc, fata încă nu se deşteptase. Doctorul Bertram pregătise, o mică farmacie ambulantă pe care o lua cu el în orice expediţie. Deja destupase o sticluţă şi după ce-i scoase dopul un miros puternic şi plăcut se răspândi în jur. Doctorul îi ridică puţin capul şi-acum se putea vedea bine că era vorba de-o fată maură – şi-i ţinu sticluţa cu lichidul puternic mirositor la nas. Uriaşul Petre o depuse cu grijă pe una din pături.

— Fata asta maură are o piele deosebită de albă, constată doctorul. Poate că-n vinele ei curge înafară de sânge maur şi arab. Cel puţin aşa s-ar deduce din trăsăturile regulate aproape frumoase ale feţii sale.

George îşi menţine bănuiala că leul atacase o caravană în deşert.

Căpitanul Farrow păru să fie de acord cu presupunerea asta şi spuse:

— În cazul ăsta ar trebui şi ceilalţi membrii ai caravanei în cauză să apară în tot momentul.

— Iată că-şi revine, şopti doctorul Bertram.

— Sunt curios ce ne va spune, tată, spuse George.

— O să-i lăsăm puţin timp şi linişte ca să-şi revină şi să capete puţină încredere în noi, George. Nu fi aşa presant! Altfel se poate c-o s-o sperii!

Cei patru camarazi se strânseră acum în jurul păturii pe care sta întinsă fata, care deschise-n sfârşit ochii mari şi negri de-o strălucire deosebită. Buimăcită fata privi-n jur, încearcă să se ridice în capul oaselor îşi îndreptă privirile-n spre doctorul Bertram, care se aplecase în faţa ei şi-l întreabă într-o englezească perfectă:

— Unde mă aflu? Ah, sunteţi europeni? Unde este leul?

— A fugit înapoi în deşert, zise căpitanul. Fiul meu l-a alungat.

— Am văzut luminile focului, începu să povestească fata dar apoi l-am auzit pe „domnul cu capul mare” (denumirea pe care-o dau arabii leului pustiei), că se află chiar în

spatele meu când nu mă mai aflam decât foarte aproape de foc. Cum am fost salvată?

Căpitanul începu să-i povestească în detaliu cum a decurs totul, iar George îl completă pe alocuri. Tânăra fată se simţi în puteri să se ridice acum, sprijinită de Petre. Păşi apoi în faţa lui George se înclină adânc în faţa lui, punându-şi mâinile încrucişate pe piept şi spunând:

— Aleh îi datorează viaţa tânărului domn. Aleh va fi servitoarea tânărului domn. Aleh îl roagă pe tânărul domn să-i permită să rămână la el.

— Nu, nu, strigă George, aproape înspăimântat. Nici chiar aşa. Nu sunt oare oamenii tăi, undeva în apropiere Aleh? N-ai plecat cu-o caravană la drum? Am auzit răgetul leului cu mult înainte de-a te vedea pe tine şi leul.

— Tânărul domn are dreptate, răspunse fata. Însoţitorii mei trebuiau să mă ducă la şeicul de EL HOHD. Sunt logodnica lui. Leul ne-a atacat şi oamenii mei au fugit care încotro. Calul meu m-a aruncat din şea, am rupt-o la fugă şi pe urmă am auzit răgetul leului în urma mea.

— Oamenii tăi vor fi auzit zgomotul împuşcăturilor şi vor veni încoace, făcu căpitanul. Apoi îţi vei putea continua călătoria.

Frumoasa fată dădu numai din cap, apoi privirea ei se-ndreptă din nou spre George.

— Aleh este foarte recunoscătoare tânărului domn pentru că nu vrea să-i fie sclavă.

— Mai există încă aici sclavagism! întreabă căpitanul aproape înspăimântat. Credeam c-a fost eradicat de mult.

— Relaţia se servitute, remarcă doctorul Bertram în locul tinerei fete, exprimă în esenţă acelaşi tip de sclavagism ca odinioară, chiar dacă oamenii nu mai pot fi vânduţi pe bani. Bărbaţii au însă asupra personalului feminin drepturi depline, fără ca un juriu să se preocupe de lucrul ăsta sau să intervină în cazul când o astfel de servitoare este bătută soră cu moartea.

— Aşa este, adeveri Aleh, cu-o privire încărcată de tristeţe, deşi ea însăşi îşi oferise un astfel de statut celui ce-i salvase viaţa.

— Noi suntem reprezentanţii unei naţiuni care nu cunoaşte decât oameni liberi, o lămuri Farrow. Întoarce-te la oameni tăi! Să sperăm că şi ei au scăpat cu bine!

— Şeicul de El Hohd se va bucura nespus să-şi strângă din nou logodnica-n braţe, spuse George.

În acelaşi moment fata scoase un suspin adânc.

— Ei, ce s-a întâmplat, întreabă Farrow, de-ndată.

— Aleh, nu mai poate rămâne logodnica şeicului, exclamă ea şi încearcă, jumătatea-i de figură să şi-o acopere cu vălul rupt, dar nu-i reuşi aproape deloc. Străini au văzut faţa lui Aleh.

— Vechile obiceiuri mai persistă încă printre triburile de nomazi îşi continuă doctorul dizertaţia, cu voce scăzută. În Egipt ca şi altundeva, de altfel în Africa de Nord cel puţin în oraşe, femeile s-au obişnuit să nu mai poarte voal. Dar pentru a se mărita cu un şeic mândru, obiceiul trebuie păstrat, aşa că Aleh nu mai este demnă pentru o astfel de căsătorie şi chiar dacă s-a întâmplat că faţa ei i-a fost descoperită pe când se afla într-un pericol de moarte.

Ea trebuie să meargă înapoi la tatăl ei şi să aştepte până se va găsi un alt pretendent care nu ţine chiar atât la vechile cutume. Altfel nu va mai găsi în viaţa ei un bărbat care s-o ia de nevastă.

— Trist, foarte trist dar din păcate nu putem face nimic în această privinţă, spuse căpitanul.

Căpitanul şi doctorul Bertram vorbiseră ultimele fraze în limba natală, germana. Căpitanul reluă apoi în engleză adresându-se lui Aleh:

— Nu se găseşte oare în tribul tău vreun bărbat care să te vrea de soţie chiar dacă chipul ţi-a fost văzut? Doar orice om poate să-şi dea seama că a fost vrerea lui Alah ca noi ţi-am văzut faţa. În afară de asta nici nu e nevoie să ştie cineva lucrul ăsta. Te poţi baza pe faptul că noi nu vom spune la nimeni.

Ochii negri ai lui Aleh se luminară la auzul vorbelor lui Farrow.

— Aleh nu-l cunoaşte încă personal pe şeicul El Hohd, spuse ea. Aleh ştie numai că e foarte sever şi-ntunecat şi că domneşte peste supuşii săi uzând de forţă şi fata continuă cu vocea scăzută. În tribul meu trăieşte Biroh. Pe Biroh îl plac mult, foarte mult chiar. El mi-a vorbit despre dragoste dar din păcate nu mă pot căsători cu el, fiindcă e sărac. Poate că acum tatăl meu mă va da lui de soţie.

— Atunci totul va fi în regulă, continuă Farrow mulţumit. Acum puneţi, te rog, vălul.

— Deja e prea târziu, constată George, care în ciuda convorbirii pe care o purta cu Aleh, continua să ţină întreaga regiune sub observaţie chiar pentru a se convinge dacă nu cumva leul se va reîntoarce.

Fiul căpitanului Farrow le atrase atenţia însoţitorilor săi asupra a doi oameni îmbrăcaţi în burnusuri albe şi cu turbane de aceiaşi formă care se apropiaseră, aproape

neobservaţi de tabăra lor şi acum priveau îngroziţi spre Aleh.

Tânăra fată se întoarse, trăgându-şi destul de artistic voalul sfâşiat peste faţă. Cei doi oameni erau mai închişi la culoare decât arabii, unul din ei, cu un nas plat şi lat avea fără îndoială o obârşie negroidă. Chiar şi buzele puţin răsfrânte indicau lucrul ăsta. Pe gura celuilalt, care era mai înalt, juca un zâmbet viclean. Într-o limbă necunoscută căpitanului şi lui George, cel mai înalt luă cuvântul rostind câteva propoziţii cărora, spre surprinderea camarazilor, nu fata ci doctorul le dădu răspunsul. Doctorul făcu semne-n spre pustiul din faţa lor şi arătă din nou prin semne c-au fost împuşcături de carabină.

Privirea maurilor nu deveni mai prietenoasă ci dimpotrivă mai dură, mai furioasă parcă. În cele din urmă cel mai înalt rosti ceva ce semăna a blestem sau a înjurătură.

Doctorul Bertram răspunse cam de aceeaşi manieră şi cu aceeaşi energie.

— Ce tot vrea individual ăsta, întreabă căpitanul între timp.

— Păi tocmai ne-a înjurat. Înjurături urâte, scârboase, aşa cum se obişnuieşte între mauri.

Tocmai pe când doctorul Bertram menţiona înjurăturile proferate, se petrecu ceva neaşteptat. Petre fu din două sărituri înafara taberei şi-i arse celui mai înalt dintre mauri o palmă usturătoare care-l făcu să se clatine.

Al doilea maur trase un pumnal din burnus, dar în următorul moment cel mai colorat zbură într-un cerc larg în iarba stepei. Petre tocmai îşi intra în formă. În astfel de situaţii nici vorbele căpitanului său nu-l mai puteau struni. Dar de data asta nici Farrow nu-şi dădu osteneala să-l ţină-n frâu. Apoi uriaşul se proţăpi în faţa celor doi şi-le tună:

— Încă o înjurătură… şi Petre o să vă arate de ce sunt în stare pumnii săi!

Petre vorbise în limba germană.

— Bravo Petre! O să le traduc cele spuse de tine ăstor doi de aici! În grabă părăsi tabăra şi doctorul, apăru lângă Petre şi le ţinu celor doi mauri o cuvântare în maură, în limba lor natală, presărată din belşug cu epitete deocheate pe măsura înjurăturilor.

Cei doi se mirară peste măsură că omul alb le putea vorbi încă înjura în limba lor natală.

— Ei mai lasă-i doctore în pace, îi strigă căpitanul, când savantul făcu o pauză în monologul său. Cei doi şi-au primit pedeapsa de la Petre şi noi nu suntem răzbunători! Spune-le

să aibă mai multă grijă pe viitor de tânăra fată şi să nu se mai sperie pe viitor de vreun leu.

Înainte ca doctorul să-şi poată îndeplini misiunea încredinţată, apărură din întuneric mai multe siluete. În faţa lor păşea un bătrân solemn cu-o barbă lungă, albă, spre care Aleh, cu voalul pus de bine, de rău, aleargă însufleţită. Bătrânul tresări îşi păstră însă atitudinea demnă, descălecă, păşi pe lângă zidul de crengi spre camarazi se-nclină în faţa acestora şi spuse în limba engleză:

— Şeicul Bilma vă salută domnilor. Vă mulţumesc din suflet domnilor şi în special tânărului domn pentru salvarea fiicei mele. Allah a voit ca frumoasa mea fiică să apară fără voal în faţa voastră, ştiu că mândrul şeic El Hohd n-o s-o vrea. Aşa că va aparţine omului care-o iubeşte, chiar dacă e sărac. E-un vânător destoinic şi va înmulţi bunurile tribului nostru. Dacă e posibil să fac ceva pentru domnii pentru a le arăta recunoştinţa mea va fi nu numai o onoare pentru mine ci de-asemenea o mare plăcere.

— Este departe de aici tribul vostru? se interesă căpitanul. Vrem să facem o mică excursie în deşert şi nu ne-ar displace să vizităm un trib de nomazi cu-acest prilej.

Plin de demnitate răspunse şeicul cel bătrân:

— Domnii sunt oaspeţii tribului meu, atât cât vor binevoi domnii şi Allah le va îngădui să rămână la noi. Dacă vreţi puteţi lua parte la nunta lui Aleh cu Birah. O să-ncep pregătirile de acum. Mâine pe la amiază le voi trimite domnilor cai, întrucât un drum pe jos ar fi prea obositor.

— Aşa să fie şeic Bilma, fu de acord căpitanul. Vă mulţumesc şi în numele camarazilor mei pentru generoasa invitaţie.

— Domnii să-ngăduie să vorbesc acum cu cei doi oameni ai mei şi se-ndreptă spre cei doi pe care-i pălmuise Petre.

Aceştia nu-ndrăzniră să se mişte din loc într-o atitudine ameninţătoare.

Cum povesti mai târziu doctorul Bertram, şeicul le reproşă laşitatea de care dădură dovadă şi le făcu poruncitor un semn să plece.

Trebuiau să-şi caute caii să meargă la şeicul El Hohd să-i relateze ce s-a petrecut şi săi transmită că logodna e ruptă din acel moment.

Cu privirile aplecate se strecurară de acolo, dar lui Petre-i aruncară priviri întunecate care nu prevesteau nimic bun. După ce s-au îndepărtat şeicul spuse pe-un ton grav.

— Domnilor, e de datoria mea să vă previn că prin cele ce-aţi făcut aţi stârnit mania şeicului El Hohd. Atâta vreme

cât sunteţi la mine siguranţa vă e garantată, dar lucrurile se vor schimba pe urmă. Fiţi în gardă! Ar fi îngrozitor pentru mine să aflu că salvându-mi fata v-aţi expus primejdiilor şi represaliilor şeicului El Hohd.

III
ŞEICUL AMENINŢĂ

FARROW RĂSPUNSE CA NUMAI EL şi oamenii săi vor ştii să se apere în cazul că vor fi atacaţi şi-n consecinţă şeicul poate fi fără grijă dinspre partea asta.

— Mai cu seamă l-aş avertiza pe domnul cel înalt, continuă Bilma. Tamri şi Kassa, cei doi oameni de încredere ai şeicului El Hohd sunt foarte răzbunători. Sunt şi foarte vicleni, întrucât preferă să atace întotdeauna din spate decât din faţă.

Petre îi mulţumi şeicului pentru avertisment în timp ce acesta privea statura impunătoare a marinarului cu-o privire apreciativă. Arată şi interes pentru armele moderne ale camarazilor întrucât spuse:

— Vă mulţumesc încăodată domnilor pentru salvarea fiicei mele. Mâine vă voi trimite cai, care vă vor aduce pe pământurile tribului meu. Puteţi după dorinţă să aşteptaţi aici sau s-o luaţi spre nord, oricum oamenii mei vă vor găsi – încăodată vă pun în gardă asupra şeicului El Hohd şi asupra oamenilor săi Tamri şi Kassa.

Căpitanul îi ură în numele camarazilor săi întoarcere plăcută. Şeicul se urcă apoi din nou pe calul său îşi luă fiica pe şea şi porni în galop prin stepă spre deşert. Camarazii priviră îndelung în urma micului convoi.

— Sunt convins, începu doctorul după un timp că vom cunoaşte multe lucruri noi la tribul bătrânului şeic.

George aduse din nou vorba despre şeicul El Hohd şi despre cei doi oameni de încredere ai acestuia. Căpitanul fu de părere că toţi ar fi cu cale să se mai odihnească puţin. Petre era din nou la rând să facă de gardă. Timonierul se aşeză din nou la locul său pe care şi-l amenajase din pietre şi iarbă de cu seară. Aruncă din nou câteva crengi proaspete în jar, dar aranjă focul în aşa fel încât să nu lumineze prea mult. Petre putea vedea până departe în stepă şi-şi dădea silinţa s-o facă din cauza ameninţării venite din partea lui Tamri şi Kassa. Căpitanul îi dori lui Petre veghe netulburată şi doctorului şi fiului său somn uşor.

George se aşează primul jos şi se acoperi cu cuvertura, întrucât noaptea era cu precădere rece. Curând adormi. Dar somnul nu-i fu dat să fie de durată. Răsună o împuşcătură! Cei trei camarazi adormiţi săriră de-ndată în picioare. Petre era deja în picioare înaintea lor.

— Ce s-a întâmplat, întreabă căpitanul.

— Am auzit în tufişuri un fâşâit ciudat. Dintr-odată căzu ceva ca un obiect lângă foc. Am strigat dar n-am primit nici un răspuns. N-am mai putut vedea până-n tufişul următor, dar am tras totuşi. Nu cred că l-am nimerit pe individul care se ascundea acolo, poate că l-am zgâriat numai. Dar nu prea cred nici asta că prea s-a îndepărtat repede.

— Luna a dispărut îndărătul norilor, remarcă căpitanul. Nu mai are nici un rost să alergăm după el. Dar vorbeai de un obiect care a căzut în apropierea focului nostru de lagăr, unde este şi ce-ar putea să-nsemne?

Lângă foc stătea într-adevăr un fel de toiag care era crăpat la un capăt. În deschizătură se afla o bucată de hârtie groasă pe care căpitanul uimit o scoase şi-o despături.

Mesajul era scris în limba arabă şi era scurt şi cuprinzător.

„Străinii necredincioşi au văzut logodnica şeicului descoperită, i-au bătut pe servitorii credincioşi ai şeicului El Hohd, Tamri şi Kassa din cauza asta le declar neclintită duşmănie, atât cât voi rămâne şeicul El Hohd."

— Hm, spuse Farrow sec. Păcat că noi n-avem mesager care să-i ducă răspunsul. Dar înştiinţarea arată că şeicul se află în apropierea taberei noastre. Cred că s-a terminat cu somnul nostru pentru restul din noapte care a mai rămas.

Doctorul Bertram se-nfăşură din nou în pătura sa şi spuse:

— Eu cred chiar contrariul. Maurii nu sunt chiar prietenii nopţii. Şeicul va constata că suntem cu ochii în patru mai ales după împuşcătura care l-a alungat pe omul său.

— Aş vrea până la veghea următoare să mai trag un pui de somn. Ai dreptate, se răzgândi căpitanul. Ajunge unul dintre noi să facă de veghe! Timpul tău de veghe, Petre aproape c-a trecut şi-apoi te schimbă doctorul. Uite că deja a şi adormit! E de invidiat! Se pare că nu prea se teme de-o intervenţie a şeicului pe timp de noapte.

În curând adormiră din nou atât Farrow cât şi fiul lui.

Noaptea trecu în linişte. Când s-apropiară zorii George, care avea ultima veghe cercetă îndelung stepa şi merse să mai iscodească îndărătul fiecărui tufiş. Dar nimic nu se mai arată.

Camarazii îşi luară micul dejun în linişte. Mai ales că doctorului Bertram îi prii bine mâncarea. El se mărgini să mănânce din nou conservă din limbă de bou din care mai rămăsese un rest. După ce mâncară adunară păturile până ce făcură nişte bocceluţe mici pe care le puteau purta uşor.

Caii pe care şeicul promise să le trimită încă nu puteau sosi, era prea devreme pentru asta. Căpitanul nu se gândi să rămână în lagăr şi să nu facă nimic folositor, de aceea propuse să-şi înceapă marşul.

— Înspre nord! În direcţia în care arată compasul! Şi aşa începu marşul din ziua aceea. George se-ntoarse de câteva ori pentru a se convinge că nu vin din spate, deja oamenii şeicului El Hohd.

Iarba stepei, rămase până la începerea zonei deşertice, destul de proaspătă. Trecerea înspre zona de deşert nu se făcea treptat mai mult chiar, iarba părea dintr-odată să fi pierit ca şi cosită. Ultima porţiune era parţial acoperită de nisipul învolburat adus din deşert, care presăra un covor gălbui de humă galbenă, care se colora treptat până la brun, la picioarele camarazilor. În solul nisipos paşii călătorilor deveniră sensibil mai lenţi. Mirat privi George nesfârşita întindere din faţa sa, unde nu se găsea loc pentru nici un copac, nici un tufiş.

— N-aş vrea să-mi petrec întreaga viaţă în pustietatea unei astfel de regiuni, spuse doctorul Bertram.

Ca şi locuitor al altei zone geografice este greu să-ţi imaginezi că-n pustiu ăsta poate exista o viaţă animală şi totuşi aşa este!

— Dacă vom întâlni o turmă de gazele am putea împuşca un animal şi să-l ducem în dar bătrânului şeic, propuse George.

El era întotdeauna gata să vâneze şi să-mpuşte animale. Numai încetul cu încetul putu doctorul să-l lămurească că toate soiurile de animale mici sau mari care există pe suprafaţa pământului îşi au menirea lor şi nu-i e permis omului să le distrugă decât când e absolut necesar, are nevoie de hrană ori este ameninţat de acestea. Chiar şi distrugerea dăunătorilor în regiunile cultivate, de pe gospodăriile ţărăneşti se supun aceloraşi reguli, în general, dar în cazul acesta particular, se poate face abstracţie de la regulă.

În sufletul lui George domina instinctul de vânătoare al vechilor generaţii. Doctorul îl sfătui pe George să cumpere un aparat de fotografiat pentru a păstra pe peliculă întâlnirile sale cu cele mai reprezentative din animalele întâlnite şi ai astâmpăra mai uşor focul lăuntric.

La mare depărtare, călătorii zăriseră câteva stânci ieşind din peisajul obişnuit dar câr de departe erau acestea era greu de apreciat. Deşertul cu aerul său de densitate neobişnuită de mare, înşeală adesea aprecierea distanţelor, scurtând sau

îndepărtând-o. Aşa că trebuie să fi umblat mult prin deşert ca să ai experienţa necesară a unei corecte aprecieri.

George grăbi instinctiv paşii de-ndată ce apărură stâncile, dar doctorul Bertram îi temperează elanul şi-i strigă:

— Mai încet, mai încet, domnule George! Dacă cumva în umbra stâncilor stă pitită o turmă de gazele ai să strici totul dacă mărşăluieşti aşa. Gazelele conducătoare ale turmei sunt foarte bune observatoare şi de obicei ne descoperă prezenţa mai repede decât noi pe-a lor. Pe de altă parte oboseşti foarte repede dacă pe nisipul ăsta vrei să mergi prea repede.

Tânărul îşi dădu seama că doctorul are dreptate aşa că îşi mai domoli mersul.

Timpul trecea încetul cu încetul. De 60 de minute, apoi de 90 de minute tot mergeau înspre stânci şi nu păreau să se fi apropiat prea mult. În sfârşit se vedea de-acum clar că apropierea acestor stânci se desemnau contururile bizare ale unor forme ce păreau în mişcare. Dintr-odată Petre, care avea ochii cei mai buni se opri cu totul şi arată spre un intrând în zona stâncoasă ca un fel de îmbucătură sau golf, pe uscat.

— Ei, cei, întreabă nerăbdător căpitanul.

Doctorul Bertram îşi duse tocmai binoclu la ochi şi răspunse în locul timonierului:

— O cireadă! Gazele! Iată-le acolo în umbra stâncilor, încă sunt greu de recunoscut, blana lor galbenă pământie se-aseamănă destul de mult cu aceea a stâncilor! Cam vreo 15 bucăţi.

După ultimele cuvinte îşi desprinse binoclu de la ochi. Cu multă prudenţă camarazii se apropiară din ce în ce mai mult de stâncile cu pricina. Animalul conducător nu păru că miroase pericolul care plana asupra cirezii.

— Să cutezăm oare să tragem o salvă de-aici, tată? îl întreabă în şoaptă George pe Farrow.

— Distanţa încă este foarte mare, fu de părere doctorul, dar încearcă totuşi. Poate că cireada se va pune-n mişcare dacă ne vom apropia prea mult. George îngenunche în nisip îşi duse carabina la umeri şi ochi cu grijă. Glonţul porni, detunătura se auzi până la stânci, ecoul venindu-le repercutat înapoi. De câteva ori, la rând. Împuşcătura acţionă ca un fulger în cireadă, animalele o zbughiră unele în altele, una dintre gazele îngenunche şi rămase întinsă. George nimerise bine.

— Să încercăm să mai răpunem una? întreabă George îndată după prima împuşcătură.

— Nu, nu, e destul, răspunse căpitanul. Ca dar pentru gazde ajunge o gazelă pe deplin.

— Trebuie să ne ocupăm de jupuirea gazelei, în soare n-o putem lăsa aşa. De luat cu noi, iarăşi n-o putem, întrucât e prea grea. Va trebui să descriem călăreţilor care ne vor aduce caii locul foarte bine ca s-o găsească. Să sperăm ca pân-atunci nu vor dao gata vulturii şi şacalii.

— Doi dintre noi, vor trebui să rămână lângă gazela răpusă, zise căpitanul Farrow, ceilalţi doi pot să meargă în întâmpinarea şeicului.

— Petre şi cu mine, vom rămâne lângă gazelă, propuse George. În curând va fi amiază şi oamenii bătrânului şeic vor veni cu caii.

— Bine băieţi, fu de acord căpitanul cu propunerea fiului său. Dar aveţi mare grijă asupra şeicului El Hohd şi-a oamenilor săi şi mai înainte de toate nu fiţi nechibzuiţi!

Cei patru camarazi se despărţiră cu aceste cuvinte, căpitanul şi doctorul grăbindu-se să ia din nou direcţia nord, în timp ce timonierul şi cu George rămaseră la grupul de stânci. Petre nu-şi pierdu vremea ci deschise gazela şi-i luă pielea în timp ce George căuta să se urce pe stânci pentru ca de-acolo să aibă o perspectivă mai largă asupra împrejurimilor. Nu-i reuşi decât puţin s-o facă, stâncile erau prea abrupte şi piatra nisipoasă cădea uşor, fărâmiţându-se, de câte ori încerca câte un punct de sprijin.

Curând renunţă în această încercare şi se aşează pe o piatră lângă Petre.

Nu trecu mult şi căpitanul şi doctorul de-abia mai puteau fi recunoscuţi ca nişte punctuleţe departe la orizont şi asta dovedea că merseră, nu glumă.

Întrucât deocamdată nu-i pândea nici un pericol, Petre şi George îşi depuseră carabinele rezemate de stânci. George se uita mai mult la ceea ce făcea Petre şi nu acordă mare importanţă împrejurimilor. Deodată se auzi un galop înfundat. Imediat sări în picioare. Călăreţul era deja aproape, el purta peste burnusul alb un voal de mătase care-i cădea ca o glugă pe spate.

Aproape de cei doi albi călăreţul îşi struni calul său falnic. Omul părea tânăr, avea o faţă prelungă, inteligentă, dar cu-o cută de hotărâre săpată pe gură, care era încă accentuată de două linii subţiri laterale care porneau din colţul guri. Ochii săi întunecaţi scoteau fulgere. El îşi ridică mâna dreaptă şi spuse pe un ton rece:

— Sunt şeicul El Hohd. Acum veţi avea prilejul să vedeţi ce înseamnă să-mi câştigaţi duşmănia. Mergeţi la şeicul

Bilma, sărbătoriţi acolo şi fiţi fericiţi. De răzbunarea mea tot nu scăpaţi!

El vorbea o engleză ireproşabilă.

George răspunse imediat:

— Amenințarea ta nu ne sperie. Vezi, n-ar trebui decât să-mi trag pistolul şi să trag şi-ai fi un om mort. Dar de fapt, nu ne-ai făcut nimic. Că noi am văzut-o pe logodnica ta, descoperită a fost numai o întâmplare, aşa a vrut Allah, ar fi fost mai bine ca ea să fi fost în schimb sfâşiată de leul care o urmărea?

— În arta trageri cu pistolul poate că eu sunt mai bun, râse şeicul şi-şi scoase un pistol nou nouţ de marcă engleză.

— Mai bine călăreşte înapoi, îl avertiză George pe oponentul său. Sunt ca şi prietenul meu, aici prezent, un om foarte paşnic, dar cu noi nu se poate glumi chiar aşa!

Fără să mai salute şeicul îşi struni calul şi o luă-n galop.

— Ciudat om, făcu Petre, după o clipă de linişte.

— E un duşman fanatic şi nu de dispreţuit, răspunse tânărul.

— Cred că-i răzbunător dar nu foarte deştept, spuse Petre.

— Prost nu-i în nici un caz, râse George. A ştiut prea bine ce a vrut de la noi. Voia să ne provoace să facem vreo nechibzuinţă, care l-ar fi permis să-şi aţâţe războinicii împotriva noastră.

Petre se dedică din nou muncii la gazelă şi George îi sări în ajutor. De-abia după vreo 20 de minute putură să-şi termine treaba. Îşi frecară mâinile cu nisipul fin, în loc de apă.

Nu le rămase apoi decât să se pună pe aşteptate. Deodată Petre arată spre nord.

— Ia, uită-te domnule George. Au apărut puncte la orizont, care devin treptat tot mai mari. Sigur că-i şeicul Bilma cu războinicii săi, care ne aduc caii necesari.

George privi în jurul său:

— Ia uite, acolo departe, spre sud par să se apropie de-asemenea călăreţi. Bănuiesc că-s oameni şeicului El Hohd. Poate că s-a răzgândit şi vrea să ne prindă acum.

— Întrebarea se pune, cine va ajunge mai întâi aici, spuse calm timonierul.

— Teamă mie de cei din sud, zise George.

— Haide să construim din pietre o mică redută aici. În spate avem oricum stâncile astea care ne protejează.

Nu dură mult până ce pietre mari şi mici au fost adunate şi stocate în aşa fel încât să le acorde celor doi un fel de protecţie dacă se va lăsa totuşi cu împuşcături deşi sperau că

nu va fi cazul şi şeicul El Hohd va prefera raţiunea. Poate că voia să-i ia prizonieri pentru a-i folosi ca ostateci împotriva celuilalt trib.

Călăreţii din ambele tabere se apropiară binişor. Acum se putea recunoaşte cai şi călăreţi şi se puteau deosebi între ei.

— Sunt curios dacă şeicul El Hohd conduce singur trupa de războinici sau şi-a trimis numai oameni, spuse Petre.

— O să vedem curând, zise George şi se adăposti în dosul parapetului provizoriu construit de ei înşişi.

După două, trei minute îl puteau însă recunoaşte pe şeicul duşman în mijlocul oamenilor săi.

IV
O VÂNĂTOARE SĂLBATECĂ

DOAR PATRU SUTE DE METRI îi mai despărţeau pe călăreţii veniţi din sud de cei doi camarazi când George se adresă lui Petre:

— N-ar fi mai bine să-ncerc, după ce se vor apropia mai mult să-l rănesc uşor pe şeicul El Hohd? Zău dacă n-ar merita-o!

— Pentru Dumnezeu, nu! spuse Petre. Făcând asta ne-am atrage ura întregului trib pentru toate zilele care vor urma. Vom căuta să rezolvăm paşnic disputa. Pe de altă parte sunt mai numeroşi. Oamenii şeicului Bilma vor ajunge mult mai târziu aici. Sunt încă destul de departe. Tatăl tău mă va trage la răspundere dacă te las să faci o astfel de nechibzuinţă.

George bombăni ceva, ca pentru el, dar se supuse – gândindu-se la tatăl său – opiniei camaradului său mai vârstnic.

Atacatori călăreau nişte cai minunaţi, care se apropiau repede de grupul de stânci. Iată-i numai la o sută de metri depărtare. În câteva secunde vor trebui să-şi strunească caii sau să cotească lateral. Oamenii şeicului El Hohd nu erau însă atât de paşnici ca şi Petre. Îşi opriră galopul cailor, îşi duseră flintele la ochi şi sloboziră o primă salvă spre stânci şi parapetul construit de ei.

— Acum însă o să răspund şi eu cu carabina! strigă George.

— Nu. Nu. Încă n-o face, îi strigă Petre, mai raţional. George nu prea aprobă asta dar totuşi se supuse.

— Ăla de colo e Tamri căruia i-am tras palma aia ieri, strigă Petre. Acum chiar că mă mănâncă la degete să-i expediez individului un glonte.

Fiul căpitanului începu să râdă.

— Acum nici tu n-o poţi face Petre, trebuie să te comporţi după propria-ţi reţetă!

— Aici ai dreptate, zise Petre şi se adăposti mai bine în dosul parapetului, pentru ca Tamri să nu-l poată ochi direct.

Un moment domni tăcerea. Călăreţi se adunaseră cu toţii în jurul şeicului, probabil că se sfătuiau dacă era mai nimerit să-i atace direct în formaţia lor pe cei doi camarazi sau să descalece, să-i înconjoare şi aşa să năvălească metodic asupra lor.

— Kassa se află şi el printre cei care ne atacă, întreabă Petre în sufletul căruia se dădea o grea bătălie.

I-ar fi arătat bucuros lui Tamri cum se poate nimeri o flintă ca să-i zboare din mână, dar în interesul fiului căpitanului trebuia să se stăpânească.

— Ia uite-te Petre – se retrag!

Petre ridică capul peste parapet. Într-adevăr şeicul El Hohd şi călăreţii săi îşi struniră caii, făcură stânga împrejur şi-acum galopau cu-nverşunare spre stepă, din direcţia din care veniseră.

— Oare vor dispărea Petre? Sau plănuiesc să cadă asupra noastră dintr-o cu totul altă direcţie, care le e mai favorabilă, întreabă George.

— Încă nu ştiu, răspunse calm Petre. Deocamdată bine c-am scăpat de ei. Asta e-un punct în favoarea noastră şi chiar că nu e de dispreţuit.

Călăreţii şeicului Bilma însă se apropiau tot mai mult. Ei călăreau în două grupe înainte veneau patru mauri, apoi la o mică depărtare căpitanul împreună cu bătrânul şeic şi doctorul, înconjuraţi de numeroşi alţi călăreţi care purtau doi cai înşeuaţi, gata pregătiţi pentru Petre şi George.

— A-ndrăznit şeicul El Hohd să vă atace? El a fost adineaori aici? Au trebuit domni să tragă pentru a se proteja sau n-a fost nevoie?

Erau prea multe întrebări deodată, George povesti pe scurt despre mersul atacului despre vizita singulară a şeicului şi-apoi despre atacului călăreţilor săi.

— Şeicul el Hohd este duşmanul perpetuu al păcii în regiunea noastră, spuse şeicul Bilma. Aş ţine mult ca gura-i să fie pecetluită măcar pentru o vreme. Din cauza lui s-au luat măsuri de pedepsire şi-a altor triburi care nu sunt vinovate cu nimic, de către guvern. I-am oferit numai de aceea pe fiica mea drept mireasă, sperând într-o alianţă şi-un contact prietenesc cu el şi între triburile noastre. Dar poate că nici această căsătorie n-ar fi reuşit s-aducă pacea în ţinuturile noastre deşi mulţi tânjesc după ea. Şeicul El Hohd dispune de cea mai mare şi antrenată armată de războinici dintre toate triburile megieşe. Se ştiu folosi şi de armele moderne. Cum a intrat în posesia pistoalelor şi-a carabinelor de fabricaţie engleză nu ştiu. E suficient că le posedă şi că e dispus să le folosească atunci când nu poate obţine altfel ceea ce vrea. Dumneavoastră, domnilor, sunteţi primi care aţi îndrăznit să-l înfruntaţi. Acum nimbul său de strălucire este puţin atins deşi e departe de-a se da bătut. Cel puţin nu înainte de-a se da o luptă grea.

— De ce şeicul El Hohd s-a retras atât de repede cu războinicii săi, întreabă George.

— Ne-a văzut venind, răspunse bătrânul şeic. Regiunea asta îmi aparţine mie şi el împreună cu războinici săi ar fi încălcat legea, dacă i-ar fi reuşit să vă ia prizonieri aici. I-am putea urmări dar nu-l vom ajunge înainte de graniţa dintre pământurile mele şi-ale lui. Haideţi acum, domnilor, să călărim spre tabăra tribului meu.

George şi Petre se urcaseră-n şeile mândrilor cai, care le fuseră aduşi. Mai întâi trebuiră să se obişnuiască cu ciudatele şei arabe dar se dovedi, puţin mai târziu că se putea sta foarte bine în ele.

George aproape că uită de gazela doborâtă. El călări până lângă bătrânul şeic şi-l întreabă politicos dacă îi poate oferi în numele camarazilor ca un mic cadou, animalul sacrificat.

Bătrânul fu foarte mulţumit şi-şi exprimă bucuria din inimă, făcând un semn apoi oamenilor săi să ia gazela pe unul din cai.

— Înainte, porunci şeicul Bilma şi mica trupă o porni în galop spre nord.

Exerciţiul acesta de călărie şi se părea o binefacere. De abia simţeau căldura soarelui care altfel era atât de greu de suportat, mal ales când erai nevoit să străbaţi deşertul la picior, întrucât nisipul reflecta toată căldura.

Călătoria dură o oră întreagă. Numai din când în când caii se mai opriseră din galop pentru a-şi regal respiraţia. După câteva minute îşi reluau din nou galopul.

Peisajul monoton al suprafeţei nisipoase nu se modifică o clipă pe tot acest parcurs. Apoi apăru la orizont o dungă întunecată, care crescu tot mai mult până devin clar că era vorba de-un grup de coline. După ce se mai apropiară îşi dădură cu toţi seama că pe aceste coline creşteau palmieri şi între acestea creştea o iarbă înaltă de-un verde sănătos. O oază!

Oaza se dovedi că nu era altceva decât o vale adăpostită de-o parte de un ţinut deluros, de cealaltă parte de nişte grupuri de stânci.

Nu era atât de mare, dar totuşi mai mare, decât se-nchipuie în occident că este o oază.

Dintr-una dintre stânci izvora un curs de apă, apă care fertiliza pustiul şi care crea chiar un mic lac de acumulare, plasat în centrul oazei. Apa era limpede şi clară.

Între palmieri şi grupurile de tufişuri străluceau corturile galben cu alb ale membrilor familiei şeicului Bilma.

— Ce frumos este aici! strigă uimit George, când ajunseră în oază şi-şi lăsă calul să meargă la trap.

— Un astfel de paradis, cu greu ar fi bănuit aici în mijlocul deşertului, fu de părere doctorul Bertram.

— Asta dovedeşte o dată-n plus câte lucruri contrastante creată natura, spuse entuziasmat căpitanul Farrow.

— Cred că vom rămâne o vreme aici, se bucură fiul căpitanului.

Şeicul arată spre două corturi albe, care evident fuseseră pregătite doar de câteva ore.

— Astea sunt pentru musafirii mei, pe care-i rog să se facă comozi. Masa va fi gata în curând. Aleh, fiica mea va sosi în persoană pentru a-i servi pe musafirii săi.

Asta era o cinste deosebită care în nici un caz nu putea fi refuzată. Camarazii intrară în corturi.

Corturile erau foarte bine înzestrate. Pe jos erau aşternute covoare bogate cu scăunaşe vopsite în culori pestriţe şi câte două pături prevăzute cu blănuri de tot felul.

Căpitanul Farrow împărţi cu fiul său unul dintre corturi, pe când doctorul Bertram cu Petre, celălalt.

În fiecare cort se găseau butoiaşe cu băutură răcoritoare. Pe o măsuţă joasă erau ustensile pentru fumat. Nimic nu fusese uitat, pentru a face sejurul musafirilor cât mai plăcut cu putinţă.

Camarazii se spălară de praful drumului în apa clară a lacului. Deodată, în tabără, se auzi sunetul unui gong, Aleh, de data asta voalată temeinic, păşi spre musafiri săi rugându-i s-o urmeze.

Masa fu aranjată în cortul şeicului, care era şi el foarte mare.

Cele mai bune bucăţi de gazelă fripte între pietre încinse, fură servite musafirilor. Carnea era foarte gustoasă şi condimentată cu grijă. Doctorul Bertram nu-şi amintea să fi mâncat de curând o masă atât de gustoasă, gătită din vânat.

Se mai serviră plăcinte de meii, deasemenea foarte gustoase, iar ca băutură fu servit vin de curmale.

Camarazii se bucurară din plin de bogăţia şi rafinamentul bucatelor, iar şeicul şi fiica sa la rându-le se bucurară de apetitul oaspeţilor.

După masă au fost aduse vase cu apă în care oaspeţii îşi spălară mâinile. Şeicul le propuse apoi musafirilor să se odihnească puţin să se culce, dacă vor putea să doarmă, bineînţeles că oamenilor de pe „Dox” nu putură refuza o asemenea propunere, mai ales că se simţeau în siguranţă, sub protecţia şeicului Bilma.

— De-ndată ce soarele se va ascunde după munţii din zare, voi da dispoziţii ca domnii să fie treziţi. Tinerii

războinici ai tribului meu vor arăta musafirilor lor, un vechi mod de călărie, spuse şeicul.

— O reprezentaţie de călărie, minunat! se bucură doctorul Bertram, care cunoştea foarte bine cutumele şi obiceiurile triburilor nomade nord-africane.

Camarazii mulţumiră pentru prânzul fastuos şi se retraseră în corturile lor, unde întinşi în paturile lor, adormiră curând.

Când mai multe servitoare îi treziră cu puţin timp înainte de sosirea serii, aerul deveni în vale considerabil mai rece. Soarele îşi trimitea razele care luminau blând dintr-un cer fără nori din partea de est a munţilor.

Se aduseră şi caii de care aveau să se folosească camarazii. Şeicul porni apoi cu musafirii săi în galop, părăsind valea.

În depărtare aşteptau deja tinerii, care aveau să-l înveţe pe europeni, vechile jocuri de călărie şi echitaţie.

George citise şi auzise destul de mult despre „fantaziile" arabe în tehnica călăriei şi-acum se bucura foarte mult să aibe prilejul să vadă aşa ceva la faţa locului.

Tabloul era atât de bogat colorat, cum nimeni nu l-ar fi putea descrie. Într-o aparentă dezordine sălbatecă se mişcau călăreţii aplecaţi pe gâturile bidiviilor lor. Scenele reprezentate de acest joc, întruchipau modele de luptă călare în care două tabere se luptau pentru victorie. Cu cât jocul devenea mai înverşunat cu atât se apropiau de finalul său.

În actul final năvala călăreţilor către privitori fu pigmentată de un incident pe care nimeni nu l-a putut prevedea. Călăreţul maur care călărea-n flancul stâng îşi struni brusc calul şi-o coti puţin lateral pentru a o lua apoi în spatele confraţilor săi. Concomitent un răget se auzi dinspre munţi, neobişnuit, ce-ţi băga frica-n oase. Un „Domn cu capul mare", un leu adică, ce-şi alesese ca şi culcuş una din singurule grote ale muntelui păru să nu-i priască detunăturile flintelor maure, încărcate cu destulă pulbere şi-o pornise acum în salturi după călăreţul care-l deranjase.

Situaţia putea deveni serioasă, datorită zăpăcelii create. Armele participanţilor la jocurile călăreţilor de tip „Fantazia" erau numai cu pulbere încărcate sau cu cartuşe oarbe.

Totul nu era decât o mimare a luptei sau a scenelor celor mai fierbinţi de vânătoare fierbinţi.

Călăreţii îşi struniră caii, de-ndată ce auziră răgetul leului şi priviră într-acolo de unde se auzea glasul furios al

acestuia. Europenii se-ncinseră cu brâurile lor, în care îşi purtau pistoalele încărcate.

Căpitanul Farrow şi fiul său dădură liber cailor să alerge spre locul unde sperau să dea de regele animalelor.

Doctorul Bertram şi Petre îi urmaseră numaidecât.

Maurul care stârnise leul asupra sa, dăduse bir cu fugiţi şi acum se afla destul de departe spre deşert, dar deşi leul îi luase urma, distanţa ba se micşora ba se mărea, după cum îşi puteau da seama de la depărtarea aceea căpitanul şi însoţitorii săi.

Animalul de pradă îşi puse pasă-mi-te să-l ajungă cu orice chip pe călăreţul nechibzuit, fără să-i mai pese că-n urma sa veneau ceilalţi călăreţi trăgând cu armele lor cu gloanţe oarbe şi încercând să-l sperie.

Un călăreţ mai rapid decât ceilalţi îl ajunse pe George şi acesta trebui să dea pinteni calului său pentru a nu rămâne în urmă, tânărul mirându-se de performanţele acestui maur, care-şi încarcă flinta din mers şi care nu era decât cu câţiva ani mai în vârstă decât el.

George silindu-se din răsputeri, ajunse-n fruntea coloanei care-l urmărea pe regele animalelor, dar pentru a ochi cu siguranţă, n-ar fi reuşit cu nici un chip în acest galop nebun, dacă nu s-ar mai apropia ceva mai mult de leu. Abia atunci, după ce-şi va fi oprit calul, va-ncerca să tragă mai multe focuri unul după altul. Deşi George nu era nici pe departe un călăreţ atât de bun pe cât se dovedeau mauri şi ştia foarte bine că şi aşa calul lui nu dăduse totul, mai avea în potenţial multe resurse de care el încă nu putea beneficia.

Îi strigă calului câteva cuvinte încurajatoare. Dacă văzu că nici aşa nu ajută prea mult îşi înfipse ceva mai energic pinteni în burta calului.

Dintr-odată porni ca o săgeată, dar curând încetini din nou. Atunci îşi luă biciul şi şfichiui energic crupa animalului. Se comportase ca un jocheu în cursa, pe care voia s-o câştige cu orice preţ.

Se dovedea că animalul răspundea mai bine biciului decât pintenilor pe care se pare el, George, nu prea ştia cum trebuie să-i folosească. Mai folosi de câteva ori biciul şi-abia apoi simţi cu adevărat că bidiviul său dădu tot ce putea plămânii şi picioarele sale. În felul acesta fiul căpitanului se apropia tot mai mult de el, care la rându-i îşi micşorase considerabil distanţa faţă de animalul pe care-l urmărea. Tânărul se hotărî să facă felina să-şi schimbe direcţia. Vânătoarea avansase de acum atât de mult în inima

deşertului încât vârfurile muntoase la poalele cărora se afla plasată oaza, nici măcar nu se mai vedea în depărtare.

Cu mâna stângă se ţinea de dârlogi dar frâul îl lăsase slobod şi calului de-abia acum parcă începuse să-i placă alergarea, cursa asta, tot mai liberă şi ameţitoare.

Mâna dreaptă a lui George lunecă-n spre pistol. Dar cine ar putea trage şi ochi cu precizie în acest galop nebun? Aşa că nu-i rămânea altceva de făcut decât să se apropie tot mai mult de regale animalelor.

În cele din urmă îndrăzni să apese pe trăgaci, odată, de două ori. Şi nimeri! Leul se dădu-n năvala goanei peste cap, răgi înfiorător pentru ca apoi să rămână nemişcat. Răgetul felinei atinse de glonte nu păru să deranjeze galopul iepei arabe. Ea făcu chiar un salt lateral şi George care nu fusese atent la ce va urma alunecă din şea. Se rostogoli puţin în nisip înainte de-a se putea ridica în genunchi.

Se ridică imediat în picioare, poziţia în care se afla, aproape de leu, nu era de fel de natură să-i garanteze securitatea în caz că leul nu era rănit sau nu murise încă. Tocmai pentru că fusese împuşcat animalul putea deveni periculos.

Acum însă George îşi luă timpul necesar de-a o ochi, cu mult mai multă grijă. Din nou îşi ridică arma, de data asta, după ce trase de două ori era la sigur că nimerise din plin.

Leul mai gemu odată în nisip, legănându-se încolo şi-n coace. Dar era făcut dintr-un material deosebit de rezistent. Încăodată îi reuşi să se ridice în picioare şi mai răgind încăodată făcu un salt spre George. Dar felina planificase mai mult decât o ţineau puterile, pentru că saltul făcut n-avu amplitudinea necesară pentru a-l ajunge pe tânăr.

Se prăbuşi înaintea acestuia gemând încăodată, pe când învingătorul lui, îi dădu lovitura de graţie. Încăodată puternicul leu mai tresări, cuprins de spasmul morţii, apoi se destinse şi rămase liniştit cu labele din faţă întinse în faţa sa.

Câteva secunde mai târziu călăreţii mauri se apropiară şi când îşi dădură seama că leul era mort, izbucniră în strigăte entuziaste de bucurie. Şi maurul care fusese urmărit sentoarse, se apropie de George pentru a-i mulţumi. Dar tânărul respinse râzând mulţumirile, mărginindu-se să constate:

— Chiar dacă ştiu să trag mai bine, sunt un călăreţ mai slab ca voi.

În momentul următor un maur îi aduse iapa lui George înapoi. Tânărul îi mângâie gâtul, vorbi cu animalul şi se aburcă în şea. Bătrânul şeic aleargă spre tânăr spunându-i:

— Ăsta a fost leul care ne-a decimat turmele de mult timp. Pân-acum l-am urmărit zadarnic, reuşind să scape din toate capcanele. Alah te-a trimis tinere prieten, să ne scapi de el.

George se bucură că putea fi de folos, apoi se apropie de leu, care se dovedi vrednic de porecla de regele animalelor.

Era un exemplar adult cu-o coamă uriaşă şi nu fusese uşor să-l ucidă numai cu gloanţele pistolului său. Căpitanul era cu precădere bucuros de isprava fiului său.

— Păcat că nu s-a putut filma căderea mea din şea! glumi George.

— Poate că despre zborul tău din şea ai vrea să spui, se exprimă şugubăţ Bertram. Doctorul nu se mai osteni să-ntrebe dacă tânărul se rănise datorită „zborului său din şea".

Era doar un acrobat atât de desăvârşit încât se vedea clar că nu putuse păţi nimic rău. Nu-i vorbă că şi nisipul era moale şi elastic aşa că numai printr-o cădere nefericită s-ar fi putut răni.

— Pe-un cal în plin galop nu poţi să tragi cum trebuie. Sigur c-a fost voia lui Allah că animalul m-a zvârlit din şea. Totul are-n viaţă rolul său şi-ntâmplările mici, motivaţiile lor, trebuie doar să le înţelegi!

— Aşa e, foarte filosofic n-am ce spune, râse doctorul Bertram. Păstrează-ţi această poziţie întreaga viaţă domnule George, atât pentru lucrurile bune cât şi pentru cele rele. Totdeauna se poate petrece ceva mai rău, cum obişnuia să spună unul din profesorii mei şi se pare c-a nimerit esenţa.

Câţiva mauri descălecaseră şi se puseră să-l tragă leului pielea peste cap. Îi aparţinea lui George, prin dreptul vânătorului victorios şi voiau s-o prepare ca să i-o înmâneze acestuia.

Şeicul fu foarte bucuros şi îi propuse lui George şi camarazilor săi să bea împreună cu el şi războinicii săi „pe frăţie" Bruder schaft, întrucât leul fusese o adevărată pacoste pentru tribul său.

— Oferta ne onorează foarte mult! îi şopti doctorul lui George. Şi trebuie s-o primeşti, ca noi toţi de altfel. Aşa se făcu să tânărul răspunse:

— Dacă şicul Bilma şi oamenii săi ne propun să devenim fraţi de sânge, asta mă onorează în mod deosebit pe mine, care sunt încă foarte tânăr şi-mi provoacă o mare bucurie pentru această distincţie.

— Bine spus, îi şopti doctorul pe nemţeşte.

— Allah se va bucura foarte mult când ne vom întoarce acasă cu pielea leului, îşi încheie şeicul Bilma alocuţiunea.

V
ALEH ÎI SALVEAZĂ PE CAMARAZI

LEUL FU DESPUIAT ÎN CURÂND, iar capul îi rămase-n blană. Şeicul îl lămuri că-l vor curăţa temeinic întrucât cunoştea prea bine obiceiul europenilor de-a conserva şi capul fiarei răpuse, pentru a da mai multă personalitate şi prestanţă trofeului obţinut.

Într-un trap potolit o porniră înspre oază. Numai doi dintre mauri călăreau înainte în galop pentru a duce mai devreme tribului vestea uciderii leului şi a avea timp să dovedească pregătirile pentru primirea eroilor vânătorii.

Când valea apăru în zare aproape că toţi locuitorii oazei ieşiră în întâmpinarea micului convoi. Cu urale necontenite musafirii fură conduşi în corturile lor.

— Dacă suntem fraţi de sânge ai şeicului, atunci aveam în fiecare din membrii tribului cel mai buni prieteni, acum şi în viitor. Cine ştie dacă mai târziu nu vom mai avea ocazia să vizităm din nou locurile astea, încheie doctorul Bertram să-şi exprimă gândurile, odată întorşi în corturi.

— Sunt foarte bucuros s-aud asta, îi răspunse George. Nu mai putem rămâne câteva zile aici, tată? Maurii doar au nevoie încă de câteva zile pentru a prepara cum se cuvine blana leului. Tocmai la blana asta ţin cel mai mult, întrucât nu am mai avut prilejul să ucid un leu în împrejurări ca astea.

— Bineînţeles, se oferi Farrow. De altfel l-am jigni de moarte pe şeic dacă nu am asista la nunta fiicei sale. Sentimentul prieteniei este foarte mare la aceste popoare şi nu trebuie să-l desconsiderăm, dacă nu vrei să ţi-i faci duşmani sau cel puţin să-i amărăşti grav. Şi-apoi nu-i de lepădat de-a asista la o nuntă maură, care va fi, sunt sigur, un spectacol unic şi neuitat.

*

* *

Seara târziu, ceremonialul înfrăţirii dintre cei patru membrii ai echipajului „Dox” şi tribul şeicului Bilma fu încheiată cu mare fast. Se ţinu cont de toate obiceiurile vechi. Într-un potir de argint în care se culeseră câţiva stropi de sânge de la fiecare participant, se adăugă apă şi apoi toţi cei cinci erau fraţi şi la bine şi la rău şi trebuiau să-şi acorde sprijin la toate chiar cu preţul vieţii.

După o cină îmbelşugată stropită cu vin de curmale, seara se încheie în dansul languros şerpesc, al câtorva fete maure,

la lumina faclelor.

Şeicul le dărui fiecăruia dintre cei patru noi fraţi de sânge, pe care îi dobândise, câte un inel de mare preţ, ca simbolul de recunoştinţă a tribului şi de recunoaştere de către membrii său. Căpitanul îi înmână nişte diamante şlefuite, pe care le păstra necontenit asupra sa pentru a-i servi în astfel de ocazii.

Ori de câte ori vreun membru al tribului îl întâlnea pe unul din cei patru camarazi, inelul de recunoaştere le arăta calitatea de fraţi de sânge, cu şeicul.

Această calitate era transcedentală şi urmaşii de drept ai şeicului trebuiau să recunoască şi ei.

Se făcuse foarte târziu când camarazii se-ntoarseră în sfârşit în corturile lor pentru a merge la culcare. Vinul de curmale îi ameţise şi pe aceştia, deşi nu băuseră decât cu măsură, întrucât îi prevenise anticipat despre efectul băuturii asupra oamenilor care nu erau obişnuiţi cu el.

George şi adormise de-ndată ce se întinse pe patul lui. Dormi însă agitat şi somnul îi fu presărat de cele mai sălbatice tablouri.

Cel mai adesea îi apărea şeicul El Hohd în coşmarurile sale, care-i repeta mereu că e timpul ca răzbunarea lui să se împlinească.

George caută să uite de visul său, dar nu-i reuşi. Subconştientul său era preocupat constant de coşmare asemănătoare în care el nu mia era deloc eroul şi învingătorul care ar fi vrut să fie.

În cele din urmă se trezi. La început nu-şi dădu seama unde se găseşte. Să se fi schimbat atât de mult peisajul în cort, de când se culcase?

De fapt unde se afla? Îşi frecă ochii pentru a-şi veni în fire, întrucât pleoapele-i erau încă atât de grele iar capul îi era încă cuprins de-o mare oboseală, cum nu mai simţise pân-atunci.

Să fi avut vinul de curmale asupra lui un efect atât de devastator? În această clipă auzi în vecinătatea sa un glas:

— Ah, uite că s-a deşteptat! Am crezut pentru o clipă că praful adormitor pe care l-a suflat Tamri în cort a fost dozat mult mai tare decât ar fi fost cazul.

Vorbele astea-l făcură pe George cu desăvârşire treaz, dar se păzi s-o arate. Dimpotrivă, respiră de câteva ori, horcăind, îşi legănă capul de câteva ori încolo şi încoace pentru a rămâne-n clipa următoare complet nemişcat.

Deschizându-şi ochii foarte puţin – cât o linie subţire, văzu cum şeicul El Hohd se apropia de el. Îl auzi spunând:

— La apucat însă rău praful vostru!

Îl chemă apoi pe credincioşii săi servitori Tamri şi Kassa şi le arătă corpul nemişcat. Când şeicul îşi mişcă întâmplător burnusul, George putut vedea că acesta purta pe de desubt o cămaşă de zale foarte fină, ce-l proteja probabil împotriva gloanţelor. Fără de vrere, George se mişcă puţin, când la o oarecare depărtare auzi o-njurătură neaoşă nemţească, spusă de un marinar lung cât o prăjină. Ăsta nu putea fi decât Petre! George se ridică puţin pe coate pentru a putea vedea mai bine unde se găsea prietenul său.

Şeicul şi servitorii săi, ar fi trebuit neapărat să vadă mişcările necontrolate ale tânărului, dacă-n clipa în care Petre începu să-njure atenţia lor nu le-ar fi fost atrasă de acesta.

— Iată încă unul care s-a deşteptat din somnul lui! spuse şeicul cu-o voce ironică.

Tamri şi Kassa care-ngenunchease lângă el, l-ar fi tratat fără-ndoială nu tocmai cu duhul blândeţii ţinând cont de palmele şi pumnii pe care le încasaseră de la uriaş nu cu mult timp în urmă, dacă şeicul n-ar fi fost atât de aproape.

Astfel că nu-ndrăzniră nimic împotriva acestuia fără permisiunea expresă a şeicului.

George ar fi vrut să se apropie de prietenul său şi folosind ocazia când nimeni nu se uita la el să se rostogolească spre Petre, astfel încât să fie mai aproape de acesta. Şeicul din fericire nu-i remarcase manevra.

Îşi îndreptă atenţia din nou asupra lui George pe care-l credea că zace ceva mai departe dar în realitate se-mpiedică de trupul tânărului.

Acum nu se mai putea preface, trebuia să acţioneze! Acum ori niciodată îşi ridică brusc capul şi cu ţeasta lui tare lovi exact în bărbia şeicului de EL Hohd. Lovitura ar fi făcut cinste şi unui boxer profesionist. Şeicul se clătină pe picioare şi căzu la pământ. Fusese făcut K.O. în toată regula. Un urlet de furie izbucni de pe margine din gâtlejurile celor ce asistau la spectacol, dar deasupra tuturor se făcu auzit râsul sonor al lui Petre.

— Bravo domnule George! strigă uriaşul. Nu ştiu dacă am mai văzut vreo scenă atât de comică deşi nu ne găsim într-o situaţie dintre cele mai plăcute.

— Situaţia noastră este destul de gravă, oricum, se auzi glasul căpitanului de undeva din cealaltă parte a locului. Şi lovitura de box a lui George ne-a înrăutăţit-o considerabil.

George tăcu dându-se bătut. Ce-ar mai fi putut răspunde vorbelor tatălui său? Petre care stătea foarte aproape de

George îi şopti acestuia:

— Acum mă întorc pe o parte, domnule George! Rămâi culcat liniştit jos! Voi încerca să-ţi slăbesc legăturile. Maurii sunt ocupaţi cu şeicul lor care şi-a pierdut cunoştinţa şi încă nu şi-a revenit. Cel puţin ne vor lăsa în pace.

Puţin mai târziu George simţi cum mâinile prietenului său se străduiau să-i desfacă legăturile.

Dar maurii cunoşteau prea bine arta faceri legăturilor. Pentru un timp şi legăturile lui George nu se slăbiră câtuşi de puţin. Între timp şeicul îşi revenise de-ndată ce fu în picioare vru să se zvârle cu pumnalul ridicat asupra lui George dar Tamri îl reţinu. Şeicul se-ntoarse furios către servitorul său dar acesta îi şopti câteva vorbe. Acesta dădu numai din cap şi renunţă la intenţia lui.

Ei se aşează din nou la foc şi-i spuse fiului căpitanului.

— Necredinciosule, te-ai comportat foarte nechibzuit! Nu te-ai gândit ce urmări va avea actul tău şi că acum nu te mai poţi aştepta la indulgenţă şi înţelegere? O să te căieşti amarnic, vei vedea tu!

Vorbele sale conţineau atâta ură reţinută încât George se cutremură când se gândi la ce-ar putea întreprinde şeicul pentru ca să se răzbune.

La început tânărul nu vru să-i răspundă nimic şeicului dar apoi se răzgândi, nedorind să-l întărâte zadarnic pe şeic şi spuse pe-un ton cât mai indiferent.

— Şeicule El Hohd, toţi va trebui să murim odată şi odată!

Şeicul îi aruncă o privire otrăvită. Realizase chiar contrariul a ceea ce îşi propusese. Calmul şi indiferenţa îl întărâtară şi mai şi pe şeic.

Între timp Petre se străduia din răsputeri să-şi slăbească legăturile dar deocamdată nici urmă de succes. Fiul căpitanului însă îşi făcu socoteala că Petre în câteva minute va fi liber.

Dar vezi că asta nu-i reuşea nici puternicului său prieten! George parcurse-n tăcere, în minte, situaţiile de felul acestora, în care se găsise el şi camarazii săi. Începuse c-o faptă nevinovată, salvarea unei tinere fete de atacul unui leu. De aici se derulaseră toate evenimentele. George îl urmărea pe şeicul El Hohd pe-a cărui faţă se oglindeau toate patimile. Din când în când un surâs răutăcios îi deforma şi mai mult trăsăturile. Îşi luă în cele din urmă privirea de pe faţa şeicului şi privi cerul. După aprecierea lui în două ore cel mult vor răsări zorile. Deodată îi veni o idee. Mai

reuşise el şi altă dată, prin vorbe meşteşugite să surprindă băştinaşi, reprezentanţi ai unor popoare primitive.

Era oare posibil şi aici? Cu siguranţă că maurii nu erau oameni atât de primitive ca membrii unor triburi din Africa de mijloc, din insulele Suderhi, din India de nord sau Sud, dar oricum superstiţioşi erau şi aceştia.

La urma urmei nu putea să-i dăuneze cu nimic, dacă va începe să se laude cu puterea pe care o posedă, chiar aşa legat. Gândit şi făcut!

Se-ndreptă pe jumătate, îl privi fix pe şeic până când privirea acestuia fascinantă, se opri asupra lui apoi îi spuse plin de importanţă.

— Şeicule El Hohd, noi dispunem de-o putere mai mare decât poţi tu s-o bănuieşti. Ori crezi c-am sta noi astfel aici, atât de liniştiţi?

Şeicul pufni în râs, dar râsul lui suna puţin artificial.

— Necredinciosule, să nu-ţi închipui că poţi să mă speri cu vorbele tale, cheamă-ţi puterile de care dispui şi care crezi că te vor ajuta, eu nu cred că-ţi vor folosi la ceva!

George observă că Petre tot mai muncea la legături, dar nu cu mult folos, de aceea trebuia să câştige timp. Când se va face ziuă, bătrânul şeic va trimite după dânşii. Se va găsi locul gol. Şi nu va fi greu să ghicească mâna cui este. Întrucât acum erau fraţi de sânge, se va face luntre şi punte să-i salveze.

Tânărul dădu vocii sale un ton înăbuşit pe când zise:

— Şeicule, tu-ţi sfidezi soarta! Vrei într-adevăr să fac apel la forţele care m-ajută ca să năvălească asupra ta şi-a oamenilor tăi?

Servitorii şeicului şi câţiva războinici care erau evident mai superstiţioşi decât acesta se-ndepărtară deja de foc. Neliniştit chiar şeicul privi-n jurul său ca şi cum ar aştepta să apară forţele de care vorbise prizonierul, în chiar secunda următoare, în faţa sa. Dar spiritul raţional al acestuia învinse încăodată superstiţiile ancestrale.

— Încerci să mă faci nesigur, necredinciosule, spuse el de sus dispreţuitor, dar vocea lui tremura puţin când pronunţă cuvintele astea.

Asta simţi lămurit George. După un timp şeicul, care se liniştise reluă:

— Bine străine, cheamă-ţi forţele în ajutor, mă voi lupta cu ele!

Acum tânărul ajunse într-o mare încurcătură, ce trebuia să întreprindă acum?

Dar Petre îi veni tânărului său prieten în ajutor. El prinse să urle, atât de-ngrozitor, încât şi pe George-l trecu cu rece prin şira spinării. Şeicul sărise-n picioare. Privi peste cei doi prizonieri, departe-n stepă întrucât Petre se făcu că urlă în partea aceea.

Oamenii şeicului se răspândiră care încotro prin întuneric după urletul lui Petre în timp ce acesta privea nedumerit în jur. Se găsea singur deja cu cei doi prizonieri şi intenţiona să râdă, dar nu scoase decât o grimasă jalnică. Acum George spuse cu toată seriozitatea de care era în stare:

— Şeicule te previn pentru ultima oară! Noi nu ţi-am făcut nimic şi-am salvat pur şi simplu logodnica din ghearele unui leu care o urmărea. Nu puteam face altfel, întrucât în năvala căzăturii o parte din văl s-a rupt şi ea a trebuit să se arate fără acesta. Gândeşte-te la asta! Am avut de mai multe ori ocazia de-a te doborî, dar n-am făcut-o. De ce s-o fi făcut? Nu am nimic împotrivă-ţi dar între timp mânia ta s-a tot acumulat. Este drept aşa? Crezi că lasă Allah dumnezeul tău aşa ceva nepedepsit?

Din nou Petre scoase urletul său înfiorător. Îşi ţinu gura atât de aproape de pământ încât se păru că urletul vine de departe, din stepă. Şeicul făcu un pas îndărăt. Dar mai apoi păru să-şi dea seama că e o păcăleală. Păşi din nou înainte şi strigă:

— Acum vreau să văd, dacă puterile pe care le tot invoci te ajută cu adevărat!

Spunând asta îşi trase pumnalul. George se crezu de data asta pierdut.

În acelaşi moment apăru la vedere dintre burnusul şeicului şi mâna-i stângă care atârna pe lângă corp, o sabie încovoiată.

Şeicul fu atât de înspăimântat încât începu să se clatine. Se reculese însă şi se-ntoarse pe călcâie. Nu văzu pe nimeni care i-ar fi putut vârî sabia între mână şi corp. Să fi fost de bine puterile care le invoca tânărul său prizonier?

O secundă mai târziu din nou urletul şi un fâşâit.

George el însuşi nu ştiu ce se petrece. Focul de tabără se stinse. Parcă fusese călcat de-o furie care bântuia prin apropiere fără a le dăuna însă prizonierilor.

Din nou simţi la mâna stângă ceva ca o lamă rece pe care George nu şi-o putea explica în nici un fel. Legăturile de la mâini fuseseră tăiate ca şi e le de la picioare.

George sări în picioare. Ce întâmplare?

Ca un vânt al răzbunării, războinicii bătrânului şeic, cu care camarazii legaseră frăţia de sânge fură peste tabăra

şeicului El Hohd.

Lângă George apăru brusc o siluetă. În momentul următor flăcările focului de tabără reizbucniră din nou cu putere.

La lumina lor George o recunoscu pe Aleh şi alături de ea pe tatăl ei.

— Tu ai introdus sabia încovoiată între trup şi mâna stângă a şeicului El Hohd, întreabă tânărul. Tânăra maură dădu numai din cap şi spuse:

— Există o veche legendă asupra forţelor oculte pe care le invoci asupra unui duşman, sau al tribului său, de aceea şeicul s-a speriat aşa. Mai întâi ne-am strecurat neobservaţi aici şi am acţionat cum am acţionat.

— Asta a fost aşadar, zâmbi George!

În momentul următor alte facle se aprinseră. Şeicul din El Hohd şi războinicii săi fură aduşi ca prizonieri de astădată lângă foc. Căpitanul, doctorul şi cu Petre stăteau lângă şeicul bătrân, care tocmai descăleca. Şeicul Bilma raportă scurt că fiica sa Aleh se trezise în timpul nopţii extrem de neliniştită şi mergând spre corturile oaspeţilor observă că acestea sunt goale. Valea în care şeicul se retrăsese era foarte cunoscută. Li se înveliră copitele cailor şi-aşa veniră încoace.

Începu acum o negociere îndelungată între cei doi şeici.

În cele din urmă se declară El Hohd gata să-i plătească lui Aleh şi tribului său o sumă mare de răscumpărare şi să lase la o parte toată duşmănia pentru a-şi recăpăta libertatea.

Aleh adeveri că se putea baza pe deplin pe jurământul şeicului El Hohd.

*

* *

Camarazii au mai rămas o vreme ca oaspeţi ai şeicului Bilma şi-a fiicei sale. O nouă întâmplare va fi descrisă în volumul următor.

Sfârşitul volumului: **ŞEICUL HOUD.**

În numărul următor:

DIAVOLUL DIN KASHMIR.

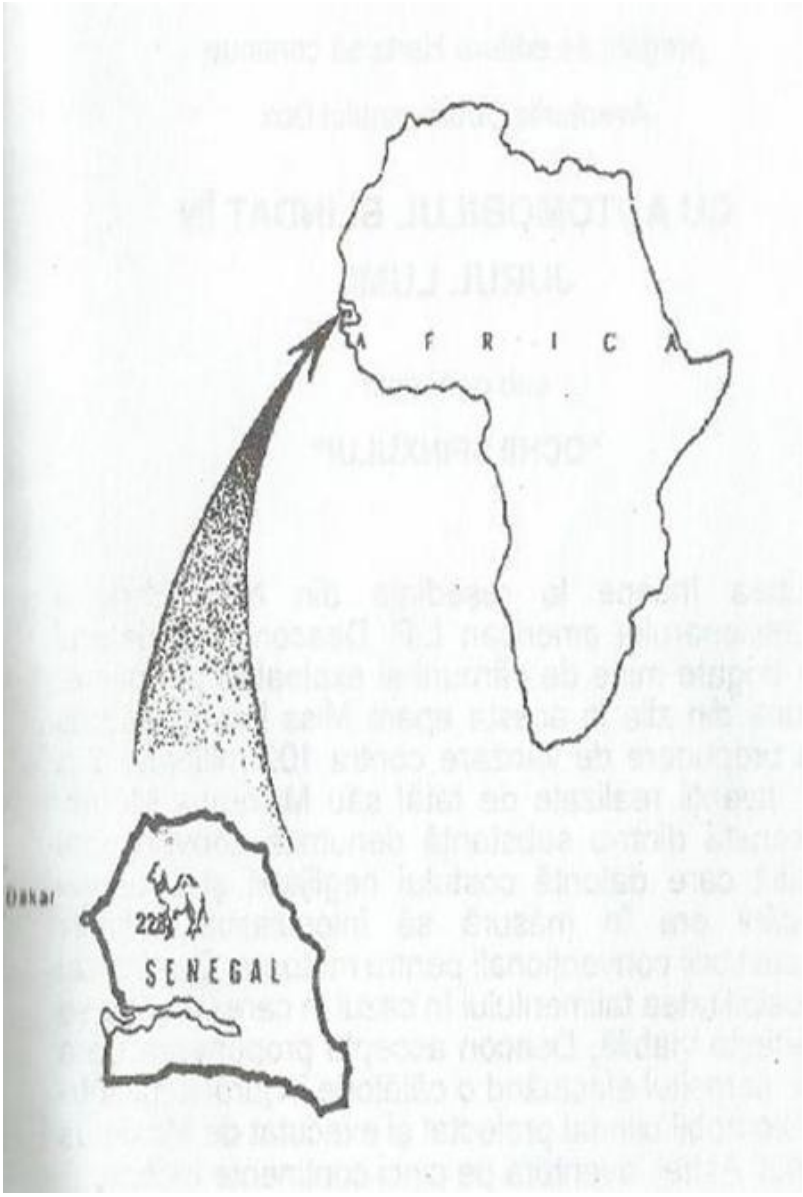
AFRICA
Dakar
SENEGAL

In Numărul următor:

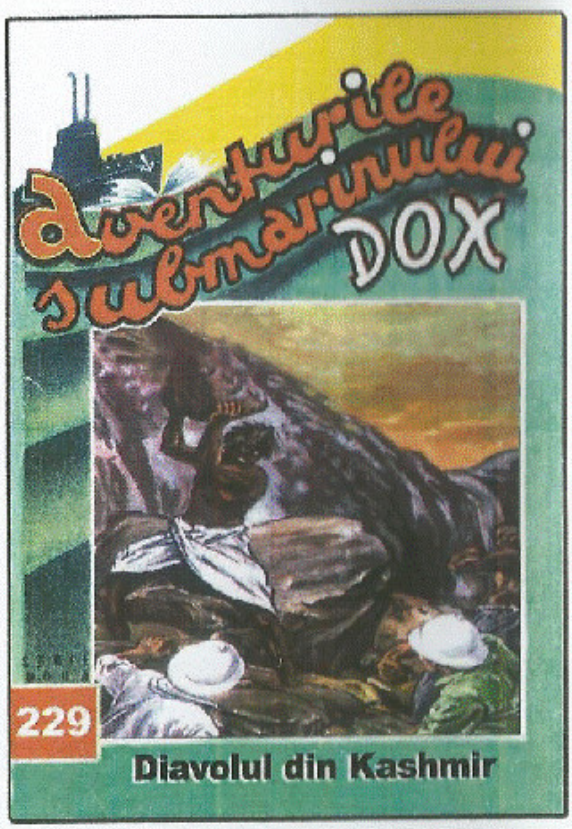

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro